BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN !

savaş yolu

17

HAFTALIK GAZETE

29 Haziran 1979 Yıl: 1 10 TL.

bu hafta

YORUM

Devrimci taktik

(Sayfa — 3)

DEVALÜASYON: Bunalımın yükü yine emekçi halkın sırtında

(Sayfa -8—9)

Nikaragua' da sonucu ulusal güçlerin birliği belirleyecek

(Sayfa —10—11)

İşçi sınıfı hareketinde baş tehlike: SAĞ OPORTÜNİZM

Sayfa —12)

Demokratik dönüşüm Demokratik devrim

(Sayfa — 13)

Hükümet için uzun günler.. yığınlar açısından zorlu bir dönem

AZİRAN ayının ikinci yarısı özetlenmek istenirse, Türkiye halkı açısından son dönemlerin en ağır, en zorlu bir 15 günü denebilir. Aynı dönem, CHP ağırlıklı Ecevit hükümeti açısından, 18 aylık ömrünün en sallantılı, en belirsiz, en tehlikeli iki haftası oldu. Burada, ilk bakışta gözle görünen çelişki ortadadır. CHP ağırlıklı hükümet, bunalımın tüm yükünü emekçi yığınlara yükleyecek önlemler, IMF'in yani emperyalizmin kesin dayatması karşısında «evet» demek zorunda kalırken, oy tabanı ve desteğini sağlayan emekçi yığınlara, yakın tarihin en büyük yıkımlarından birini kendi eliyle sunmakta, böylece kendi dayanağını kendisi yıkmaktadır. Öte yandan, emperyalizme ve işbirlikçi tekelci sermayeye verdiği bunda ödüne rağmen, düşmenin hemen eşiğindedir ve büyük bir salvo ateşiyle karşı karşıyadır.

Haziran ayının ortalarında, iktidarı hemen almaya asla aday olmayan, ancak çabalarını hükümeti yıpratmaya, çökertmeye ve düşürmeye yöneltmiş olan Demirel'in saldırıları ve planları yoğunlaşırken, faşist odakların da yeni bir azgınlık içine girdikleri dikkatten kaçmadı. Aslında bu iki gelişme birbirinden bağımsız değildi. En ilerici odakların planının bir bölümünü Demirel Parlamentoda uygularken, diğer bölümünü ortağı MHP sokakta uyguluyordu. Saldırıların bir noktaya, hükümeti olağanüstü yıpratmak ve düşürme noktasına yoğunlaştırılması için beklenen an 11 Haziran günü, IMF'nin koşullarından olan devalüasyonun nihayet gerçekleştirilmesiyle geldi.

IMF'NİN KOŞULUNA BOYUN EĞİLİYOR

Ecevit, birkaç ay önce, kesinlikle devalüasyon yayon söylentileri çıkaranı pılmayacağını, «devalüas Demirel'e karşı çok öfkeli bir tonla söylemiş, bu konudaki tüm haberleri reddetmişti. O sıralarda, pazarlık halinde olunan IMF'nin dayattığı çeşitli koşullar arasında devalüasyonun da bulunduğu bilinmiyordu. Devalüasyon koşulu, IMF'in koşulları arasında, Ecevit hükümetinin ve bizzat Ecevit'in en fazla direndikleri oldu. Ama Haziran ortalarında, IMF'le nihayet anlaşma olduğu haberleri gelirken, artık devalüasyonun gerçekleştirileceği de kesinlik kazanmıştı.

Hükümet devalüasyonu 11 Haziran günü ilân etti. Devalüasyonun hangi oranda olacağı ve bunu izleyecek zamlar, Bakanlar Kurulu'nun neredeyse 10 saat süren toplantısında saptandı. Devalüasyona «katlı kur» adı verildi ve bir dolar 47.10 TL. oldu. Gerçi doların Türk parası olarak değeri farklı işlemlerde farklılık gösteriyordu ama, Türk Lirasının ortalama değer kaybının yüzde 35 civarında olduğu da görülüyordu.

Devalüasyonu, hemen ertesi gün büyük zamlar izledi. Önce benzin ve alkollü içkilere gelen zam, demir ve çeliğe yapılan yüzde 43 oranına varan zamla sürdü. Devalüasyon ve yeni zamlar, aslında peynirden toplu iğneye kadar herşeyin pahalılaşması anlamına geliyordu. Bunu, devalüasyonun ilân edildiğinin ertesi günü çarşıya pazara çıkmak zorunda olan vatandaş, daha o gün anladı.

HÜKÜMET GİDİYOR MUYDU?

Devalüasyon ve zam oranlarının belirlendiği Bakanlar kurulu toplantısından da, bağımsız bazı bakanların istifa edeceği söylentisi çoktan yayılmış, Demirel'de sözcüsünü bulan Hükümeti Düşürme Cephesi, bu hükümetin yıkılmakta olduğunu çoktan ilân etmişti. Bakanlar Kurulunun toplantı halinde olduğu gün ve onu izleyen günlerde, Hükümetin düşmesine büyük bir olasılık gözüyle bakılıyor, her an bir kaç bağımsız bakanın daha istifasıyla Ecevit Hükümetinin sonunun gelmesi bekleniyordu. Ecevit, Bakanlar Kurulu toplantısından çıktığında «Hükümetin sapasağlam ayakta» olduğunu ileri sürdü. Ama Demirel'in planı büyük ölçüde başarı kazanmış, Hükümet son derece sallantılı bir duruma getirilmiş, temelleri sarsılmış, yaşasa da «Ona da yaşamak denir mi» noktasına varmıştı. Gerçekten de o günlerde hükümetin düşmesi değil düşmemesi sürpriz sayılıyordu. Hükümetten ve CHP'den kopmalar, hemen o günlerde olmasa bile, bir kaç gün sonra geldi. 16 Haziran'da CHP Gaziantep milletvekili Ahmet Karahan CHP'den istifa ederek AP'ye girdi. Bu sadece bir başlangıçtı. Ve özellikle de bunun sadece bir başlangıç olduğu, bu istifayı yenilerinin izleyeceği izlenimi yaratıldı. Hükümetin kaderi çok büyük ölçüde 10 bağımsız bakana kalıyor, 10 bağımsız bakan ise »truva atları» olarak niteleniyor ve güven vermiyorlardı. AP çevrelerinden, istifaların devam edeceği haberi sürekli yaygınlaştırılıyordu.

18 Haziran'da, bağımsız Devlet Bakanı Ali Rıza Septioğlu Bakanlıktan istifa ederek AP'ye girdi. Aynı gün, bağımsız milletvekili İnkaya'nın da AP'ye girdiği haber verildi.

19 Haziran'da hükümeti düşürmeyi amaçlayan bir gensoru, Bağımsız Gümrük ve Tekel Bakanı Mataracı için verilmiş gensoru Meclis gündemindeydi. Muhalefetin yarattığı hava, yeni istifalar beklendiği, hükümetin Mecliste azınlığa düştüğü ve o gün Mataracı gensorusu sırasında, gensoru açılması kabul edilerek Hükümetin bu yolla düşürüleceği yolundaydı. CHP ise zaman kazanmak istiyor, 3 Temmuzda Meclislerin tatile girmesine böylece paçayı kurtarmaya bel bağlıyordu. Nitekim 19 Haziran'da engelleme yaparak Meclise girmedi. Muhalefet ise, o gün Meclise ancak 213 milletvekili getirebildi ve Meclis toplanamadı. Böylece Hükümet, kaçarak kurtulmuş oldu.

SIKIYÖNETİM OYLAMASI

20 Haziran'da, CHP'nin Meclisten kaçması olanaklı değildi, çünkü sıkıyönetim oylaması vardı. Milli Güvenlik Kurulu, Sıkıyönetimin 19 ilde daha iki ay uzatılmasını Bakanlar Kuruluna tavsiye kararı olarak bildirmiş, Bakanlar Kurulu da konuyu Meclise getirmişti. Ancak Sıkıyönetim oylaması Senato ve Millet Meclisinin ortak toplantısında yapıldığından, CHP, bu konuda biraz daha rahattı. Sıkıyönetimin iki ay daha uzatılması TBMM'nin birleşik toplantısında 252'ye karşı 319 oyla kabul edildi. Sıkıyönetim oylaması, bir çeşit Hükümete karşı güven oylamasına dönüştürülmek istenmiş, AP, MHP MSP ve diğer bazı üyeler red oyu kullanmışlardı.

Böylece Hükümet, o çok tehlikeli haftayı atlatmış oluyordu. Ama Hükümet çoğunluğundaki kan akışı durmadı. CHP'den bir süre önce istifa etmiş olan ve oyları halâ ortada sayılan Cengiz ve Musaoğlu AP'ye girdiler. Onları kimlerin izleyeceği ise, Savaş Yolu baskıya girerken belli değildi. «Parlamento aritmetiği» hesapları iktidar - muhalefet güç oranını 222-222 olarak gösteriyordu.

Hükümetin ve burjuvazinin siyasal partilerinin son onbeş günlük maceraları, milletvekili ve senatör pazarlarında yapılan parmak ve kelle hesapları olarak özetlenebilir. AP ile CHP veya bağımsızlarla AP ve CHP arasında kurulan transfer köprüsü ve bu transferlerin bedelleri, burjuva politikası açısından bile utanç vericiydi. Ancak bu durum da, demokrasi düşmanı güçler tarafından, öteden beri sürdürülen bir propagandaya araç yapılmakta gecikmedi. Demokratik, parlamenter düzenin yıpratılması hızlandırıldı ve faşist alternatiflere övgü yaygınlaştırıldı. CHP ağırlıklı hükümet ve CHP, yığınlarda bu yüzden de büyük prestij kaybetti.

FAŞİSTLERİN HAZIRLIKLARI

Hükümetin gitti gider olduğu günlerde, faşist odaklar yeni bir hazırlık içindeydi. MHP kongresinde de yine kuzu postuna bürünen kurtlar, Demirel planının bir yönünün uygulayıcıları durumundaydılar. Haziran ortalarından itibaren faşist saldırı ve cinayetlerin yeniden azgınlaştığı, Komandoların, özellikle mevzi kaybettikleri bölgelere yeniden akmaya ve buralarda pusuda beklemeye başladıkları gözden kaçmadı. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde, tek tek cinayetler sürdürülürken, 11 Haziran'da Bakırköy Halkevi bombalandı, üç kişi öldü ve olayın soruşturması çok garip koşullar altında sürdürülmeye başlandı. İstanbul'da kahvelerin silahlı saldırıya uğraması sürdü, komandolar cenazelere bile saldırıya başladılar. Kısaca faşist terörde yeni bir tırmanış ve yoğunlaşma bütün açıklığıyla gözlendi.

MC'CİLERİN ACELESİ NEYDİ?

Demirel'de sözcüsünü bulan, Hükümeti yıkmaya yönelik çabaların son günlerde yoğunlaştırılmış olmasının nedenleri vardı: Birincisi, IMF'le ülkenin bağımsızlığı bahasına da olsa bir anlaşmaya varılmıştı. Bunun bazı sonuç ve ürünleri gözlenecek, yığınlar ezilse bile, alınan ekonomik önlemlerle CHP ağırlıklı hükümet büyük sermayenin sızlanmalarının önüne kısmen geçebilecek, meclisin tatile girdiği günlerde hükümete kalabilecek hatta bu kısa dönemden yararlanarak, belki de kendini toparlayabilecekti. Demirel'in sözcülüğünü yaptığı, hükümeti mutlaka düşürmeye ve yerine faşizan bir hükümet modeli geçirmeye kararlı çevrelerin acelesi, bu topar

Yığınlar, faşist saldırılara, reformizm ve sağ oportünizmin çabalarına rağmen tercihsiz ve hareketsiz kalmayacak.

EPTİOĞLU AP'de - Yeni ransfer bedelleri utanç ericiydi.

lanma sağlanmadan son darbeyi vurmaya yöneliyordu. Öte yandan, çeşitli davalarda, faşist terör odaklarıyla ilgili olarak yürütülen soruşturmalar sonuna gelmeye başlamış, faşist odakların ve onların MHP gibi ÜGD gibi resmi kuruluşlarının suçlulukları artık ne yapılırsa yapılsın gözlerden gizlenemez olmuştu. İş sona varmadan, kirli çamaşırlar büsbütün ortaya serilmeden, bu davaların ve suçların örtülmesi gerekmekteydi. Nihayet, son gelişmeler bir süredir göreli bir hareketsizlik ve bekleyiş içinde olan yığınları harekete geçirebilecek nitelikteydi. Egemen güçler arasından bu harektlenmenin de mutlaka önlenmesi gerekiyordu.

İşte Demirel ve arkasındaki güçlerin tüm acelesi bundandı.

YIĞINLAR HAREKETLENİRKEN

Gerçekten de, Haziran ayının sonlarına doğru, emekçi yığınlarda ve demokrasi güçlerinde, bir süredir bu oranda belirginleşmeyen bir hareketlenme başladı. Haziran'ın son haftalarında, Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde mitingler, yürüyüşler, grevler olmak üzere çeşitli yığın eylemleri birbirini izledi.

15-16 Haziran kutlamaları, bir yandan işçi sınıfının birliğini sabote etme çabalarına gereken cevabı verirken, bir yandan da, Türkiye işçi sınıfının geleneğine sahip çıktığını gösterdi. Soda işçilerinin direniş ve büyük yürüyüşleri, egemen güçlerin tüm çabalarına karşın engellenemedi. İzmit mitingi gerçek bir demokratik gösteri ve yığın eylemi oldu. Çeşitli grevler birbiri ardına sıralanırken Haziran sonlarında Türkiye emekçi halkı, artık sırtına yüklenen bunca yükün altında sessizce ezilmek niyetinde olmadığının açık işaretlerini vermeye başladı.

Bundan, halk ve emek düşmanı güçlerin, onların politik sözcülerinin olduğu kadar yığınları pasifliğe itmekte yarar uman reformizmin, sağ sosyal demokrasinin, sağ oportünizmin de rahatsız olduğu apaçık ortada. Sendikal planda da, aynı güçlerin, Türk-İş teki çabaları yanında, DİSK'te neler tezgâhlamaya çalıştıkları biliniyor.

Ama gözle görülür, elle tutulur gerçek, Türkiye'de işçi sınıfının, emekçi yığınların, tüm engellemelere, pasifize etme çabalarına, oyunlara, baskılara, teröre rağmen, uzun süreler hareketsiz ve tercihsiz kalmayacaklarıdır. Yığın hareketlerinde, yüzeye yansıyan eylemlerde, son dönemlerde çeşitli koşulların ürünü olan göreli duraklamaya rağmen, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınların sürekli bilinçlendikleri, örgütlendikleri ve tabanda devrimci potansiyelin arttığı apaçıktır. İşte sağ oportünizm tam bu noktada işbaşına gelmekte, bu potansiyeli küçümsemekte ve pasifizmi övütlemektedir. Sol sapma ise, son onbeş günde bile örnekleri sıkıcana görüldüğü gibi, sağ oportünizmin günahlarından ve geniş bir küçük burjuva temelden kaynaklanarak, faşizm özlemlerinin ve tezgâhçılarının ekmeğine yağ sürmekten geri kalmamaktadır. Bir yandan faşist saldırılar ve terör yoğunlaşırken, öte yandan aynı yükselme çizgisini izleyen serüvenci grupcuklar dolaylı yollardan yine sağ oportünizmi beslemekte ve yığınların hareket içine sürülmesini engellemektedirler.

Özetle, geçtiğimiz iki haftanın gelişmeleri, «bekleyiş»leri aşan, yeni ufukları haber veren gelişmeler oldu. Emperyalizme tam teslimiyet ve bunun sonunda gelen, daha da yenileri beklenen «ekonomik önlemler» düzenin çıkmazının, kapitalizmin bunalımının öyle IMF'lerle aşılamayacağını, geniş yığınlara herzamankinden daha somut gösterdi. Koltuğu korumanın yolunu önümüzdeki enflasyonu da atlatarak Meclis'in tatile girmesinde, o zamana kadar çeşitli engellemelerle zaman kazanmakta bulan hükümetin umut olma niteliği tartışma götürmeyecek şekilde yitti gitti. Buna karşılık, burjuvazinin çok daha gerici, hatta faşizm sınırında veya faşist iktidar alternatiflerinin kofluğu, çözümsüzlüğü de bilinçlere kazınmaya başladı.

Arayış, bekleyiş, güvensizlik içindeki yığınlarda silkinme ve kıpırdanma belirtileri arttı. Hele işçi sınıfı, haklarını ve kazanımlarını savunmaya kararlı olduğunu belli etti. Şimdi asıl görev, ilericilere, devrimcilere, yurtseverlere ve en başta işçi sınıfına düşüyor. İşçi sınıfının örgütlü gücünün yol göstericiliğinde ve öncülüğünde tüm ileri demokratik güçlerin iktidar alternatifi olduğunu, hem de tek alternatif olduğunu, en geniş yığınlara göstermek benimsetmek gerek. Bu yolda yürünürken işçi sınıfının önüne konacak tüm engelleri birer birer aşmak gerek. Ulusal demokratik güçlerinin birliğinin ilkeli temeller üzerinde, tüm güçlüklere rağmen zaman geçirilmeden oluşturulması gerek.

SAVAŞ YOLU, bu sayısında, yukarıda haftanın ardından'da özetlenen tüm konulara ayrıntılarıyla ışık tutarken, devalüasyonu, hükümetin durumunu, çeşitli yerlerdeki yığın eylemlerini, işçi sınıfının birliğini baltalamaya yönelik girişimleri ayrıntılarıyla ele alırken, aynı zamanda yığınları pasifizme itmek isteyen sağ oportünizm üzerinde de duruyor ve işçi sınıfının politik örgütünün DEVRİMCİ TAKTİK'ini yansıtıyor.

İşçiler hareketsizlik zincirini kırıyor - Son 1.5 yıldır işçi ve emekçileri pasifize etme çabaları hedefe ulaşmadı. Yeni dönemle birlikte gr evler birbirini izliyor. Resimde grevdeki Sümerbank işçileri İlerici Gençlerle birlikte.

yorum

DEVRİMCİ TAKTİK

İŞÇİ sınıfının örgütlü gücü, daha CHP ağırlıklı hükümetin kurulduğu ilk günden, bu hükümetin, gerçek yüzünü gösterdi. Emperyalizme boyun eğme, iç gericilikle uzlaşma, işçi hareketini frenleme, bölme eğilimi, hemen dikkat çekilen niteliklerden bazılarıydı. İşçi sınıfının CHP ağırlıklı hükümete karşı taktiği, onu yerli yerine oturtmak, MC hükümetleriyle bir tutmamak, ileriye dönük, halktan yana en küçük adımını bile destekleme, buna karşılık geri, tutarsız, uzlaşmacı her adımına karşı çıkmak, CHP yönetimini halka verdiği sözleri tutmaya zorlamak, onun sosyal demagojisini, reformist taktiklerini sürekli açığa vurmak oldu. Hükümetin sıkıyönetimcilik ve NATO'culuk politikasına, antidemokratik baskılara, bunalımın yükünün emekçi yığınların sırtına yüklenmesine karşı çıkıldı. Ama hükümeti devirmek isteyen gerici faşist güçlerle savaşım yine de en başa alındı. Bu savaşımda CHP'ye de eylem birliği çağrısında bulunuldu, ama yığınların hükümete umut bağlamasını, sıkıyönetimden medet ummasını aşılayan hertürlü görüş sürekli eleştirildi. İşçi sınıfının hükümete karşı politikası, taktiği bu oldu ve böyle sürüyor.

SAĞ ve sol oportünizmle savaş, bu devrimci taktiğin ayrılmaz parçasıdır. Faşist saldırıların ve faşizm tehlikesinin artması karşısında, halkın can güvenliğini sağlamak için yığınsal örgütlenme belgisi atılırken, bireysel terörizme, serüvenciliğe karşı ideolojik savaşım unutulmadı. Ama işçi sınıfının politik örgütü, bireysel terörizme, serüvenciliğe olduğu kadar pasifliğe ve eylemsizliğe karşı olduğunu da, sözüyle ve eylemiyle gösterdi, gösteriyor.

GÜNÜMÜZ koşullarında, bugünkü hükümeti destekleyen ulusal demokratik güçlerin çoğunluğunu kazanmak yerine, güçler oranını gözönüne almadan hükümeti devirme çağrısı yapmak, serüvenlere sürüklenmek, gerici faşist güçlerin ekmeğine yağ sürmektedir. Buna karşılık bu hükümetin, atamayacağı ileri adımlar atmasına bel bağlamak, onun sağa kayışını frenlemeyi başlıca görev saymak da kuyrukçuluğa götürür. Böyle bir hükümet arabasına «pedal» yada «fren» olmak işçi sınıfının politik gücünün işlevi değildir.

BUGÜN, burjuvazinin çeşitli iktidar ve hükümet almaşıklarının birbiri ardına iflas ettiği bir dönemde, ulusal demokratik güçlerden oluşacak bir hükümet zorunluluktur ve tek gerçek almaşıktır. Bunun gerekçelerini en geniş bir biçimde propaganda etmek sürekli bir görevdir. Bu hükümet henüz gündeme gelmemişse, bunun nedeni, güçler oranının buna elvermemesi, yığınların emperyalizme ve faşizme karşı kesimlerinin bu zorunluluğu henüz kavramamış olmasıdır. Köklü olmasa da reformizmin, gerilemiş olsa da antikomünizmin ve antisovyetizmin emekçi yığınlar arasındaki etkinliğinin silinmemiş olmasıdır. Bundan başka, işçi sınıfının bölünmüşlüğü, ulusal demokratik güçlerin dağınıklığı da önemli bir olgudur.

EKONOMİK ve politik bunalımın derinleşmesi, «bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itilen yığınların aktifliğinin belirgin bir biçimde artması» koşullarında, güçler oranının ilerici güçlerden yana hızla değişmesi ulusal demokratik güçlerin büyük çoğunluğunun tek bir cephede birleşmesi olasıdır. Böylesi bir durum, hükümet sorununu pratik olarak ulusal demokratik güçlerin gündemine getirecektir.

BU nedenle, bugünkü koşullarda, yığınları uyandırmak, reformist etkilerden kurtarmak için savaş başlıca görev olmaktadır. Yığınların hükümet politikasının içyüzünü kendi savaş deneylerinden çıkarak kavramaları, gericiliğin, faşistlerin demagojilerine kapılmamaları için çalışmak gündemdedir. Ve asıl dayatan, ulusal demokratik güçlerden oluşacak bir hükümetin hedef olarak gösterilebilmesi, bunun için ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin sağlanmasıdır.

İşçi sınıfının günümüzdeki devrimci taktiği budur işte.

"HESABI SORULACAKLAR" HANESİNE BİR NOTUMUZ DAHA VAR !..

Bakırköy Halkevi'ne faşist saldırı olayı aydınlatılacaktır

Faşist cinayet şebekelerinin kanlı saldırılarının sonucu: 3 ölü, 5 yaralı...

Bakırköy Halkevi'ne bombalı saldırı'nın üzerinden neredeyse üç hafta geçti. Bombayı kim attı, neden attı, neden en kalabalık bir saati kolladı gibi soruları sormaya bile gerek yok. Bakırköy Halkevi'ne çevrede kimlerin düşman olduğu apaçık biliniyor.

Olayın üzerinden neredeyse üç hafta geçti ama, üç ilerici gencin ölümüne, beşinin ağır yaralanmasına yol açan katillerden hiçbiri henüz yakalanamadı. Üstüne üstlük yakalanmaları için en küçük bir çabada yok. Ama, Bakırköy Halkevi bombalandıktan sonra iki kez polisler tarafından basıldı. Bakırköy cankırımını protesto eden binlerce ilericiden 322'si gözaltına alındı, 309'u halen tutuklu ve cezaevinde açlık grevi yapıyor.

Halkevinin bombalanmasının ertesi günü girişilen cankırımı lanetleniyor. Halkevleri Genel Başkanı ve Tabii Senatör Ahmet Yıldız, Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Kemal Türkler, Bank-Sen Genel Baş.kanı Metin Denizmen, demokratik kitle örgütleri, işçi sendikaları, faşist tehlikeye dikkat çekiyorlar. İçişleri Bakanı'nı, Hükümeti uyarıyorlar.

İlerici gençler, olayı protesto için yürüyorlar: Tutuklananlar onlar oldu...

Bakırköy Halkevi Başkanı, saldırının Bakırköy MHP ilçe binasından kaynaklandığını, bombanın atıldığı gün, MHP binasından telefon edilip, tehdit edildiklerini açıklıyor.

MHP Bakırköy İlçe Başkanı ogün binalarından Halk evine telefon edildiğini kabul ediyor. «Bizim çocuklar biraz kızmışlardı, telefonla küfrettiler» diyor.

Polis, savcılık, sıkıyönetim bu itiraf karşısında sessiz kalıyor.

Tercüman, daha bombalamanın üstünden iki gün geçmeden, «Halkevinde kendi imal ettikleri bomba patladı» diye bağırmaya başlıyor. Bakırköy Savcısı böyle bir işaret bekliyor... Bakırköy Savcısı'nın ilericilere Bakırköy'de ilericileri bağrında toplayan Halkevi'ne düşmanlığı dillere destan. Raporunu düzüyor:

«Kendi imal ettikleri bomba patladı»

Ardından Bakırköy Halkevi başlıyor. Didik diki aranıyor...

PROTESTO EYLEMİ

2 gün sonra ölen gençlerin cenazesi kalkacak. Binlerce ilerici Bakırköy Halkevinin içinde, bahçesinde, önünde toplanıyor. Ancak, polis cenazeleri vermiyor, kaçırıyor. Halkevinde toplanan binlerce ilerici yürüyüşe geçiyor. Polis dağıtmak için saldırıyor. Dağılan gençler Bakırköy meydanında toplanıyor. «MHP, ÜGD kapatılsın» diye haykırıyorlar. Polis yeniden saldırıyor. Dağılan gençler İstanbul'un değişik yerlerinde toplanıyorlar. Zeytinburnu'nda, Topkapı'da.. Polis şaşkın, Bakırköy - Zeytinburnu - Topkapı arası koşturup duruyor. Gençler, tüm engellemelere karşın protesto eylemini sürdürüp, «Faşist odaklar dağıtılsın» belgisini İstanbul'a yayıyorlar. 332 genç gözaltına alınıyor ve Sıkıyönetime gönderiliyor.

SALDIRGANLARIN EŞGALİ SAPTANDI

Bakırköy Halkevi Başkanı yeni bir açıklama yapıyor. «Saldırganların eşgallerini saptadık. Bize başvuran görgü tanıkları saldırganları tanıyabileceklerini söylüyor. Gereken kanıtları topladıktan sonra güvenlik makamlarına başvuracağız» diyor.

Ardından Bakırköy Halkevi basılıyor. Aranıyor. Kitaplara elkonuyor. Gerekçe her zamanki «malum gerekçe»: «Çok sayıda yasaklanmış sol yayın bulunduğundan...»

KADINLAR VİLAYETTE

Bakırköy Savcısının raporu Valiliğe ulaşıyor. Ancak, ilericiler, demokrasiden yana olanlar, faşist saldırıyı, üç gencin ölümünü unutturmaya niyetli değiller. Bakırköy'ün emekçi kadınları toplanıyor, İstanbul Valiliğinin önünde... Yüzlerce kadın haykırıyor:

«Saldırganlar, MHP Bakırköy binasından çıktılar Saldırıların odağı bu binadır.»

Vali yok. Vali Yardımcılarından biri ile konuşuyorlar. Vali Yardımcısı, kadınlarla konuştuktan sonra, «Ben de bombanın binanın içinde patladığını sanıyordum. Ama, şimdi dışardan atıldığını anlamış bulunuyorum. Konuyu Sıkıyönetim Eşgüdüm toplantısına göndermeye çalışacağım» diyor.

Bu arada, Tercüman'la aynı koraya katılan «Aydınlık» isimli maocu yayın organının bir muhabiri Vilayet önünde kadınların fotoğraflarını çekmeye çalışıyor. Kadınların elinden «Aydınlık» muhabirini Polisler zor kurtarıyor.

SUÇLULARI HERKES BİLİYOR

Vali yardımcısı, «Konuyu Sıkıyönetim Eşgüdüm toplantısına göndermeye çalışacağım» diyor ama, polisler hastane de yaralı yatanlar zorla sorguya çekiyorlar. Yaralıların evleri basılıyor. Tutuklananların da... Eşyaları didik dik ediliyor.

Bakırköy Savcısı, gerici, faşist ve maocu basın cinayetleri ölenlerin, yaralananların, saldırıya uğrayanların üzerine yıkmaya çalışıyor. «Etkili ve yetkili» yerde bulunan kimileri de bunlara destek oluyor.

Oysa herkes biliyor, Bakırköy halkı biliyor, tüm ilericiler, demokratlar ve en önemlisi Bakırköy Savcısı ve güvenlikten sorumlu olanlar biliyor, saldırganlar MHP Bakırköy İlçe binasında barınıyor. Bakırköy'deki tüm saldırılar, bombalamalar, öldürmeler bu binadan bu cinayet yuvasından kaynaklanıyor.

Ama bunu bilenler ayrı ayrı hanelere yazıyorlar bildiklerini. Tüm ilericiler, demokratlar, sosyalistler, komünistler ve Bakırköy'ün emekçi halkı «Hesabı sorulacaklar» hanesine bir not daha düşüyor...

Faşist saldırganlar, olayı gizleyenler, örtbas etmeye, çarpıtmaya çalışanlar da «verilecek hesaplar» hanesine...

Bakırköy Halkevi cankırımında ölen ve yaralananların aileleri ve ilerici kadınlar Vilâyette faşist katillerin yakalanmasını istiyorlar.

İzmit'te yığınlar dosta düşmana "Biz varız" dediler...

Demokratik Hak ve Özgürlükleri Koruma ve Geliştirme Yürüyüş ve Mitingi 23 Haziran Cumartesi günü İzmit'te yapıldı. Maden-İş, Bank-Sen, Baysen Sendikalarınca düzenlenen mitinge Kocaeli yöresinden işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar ağırlıkta olmak üzere, Bursa, Balıkesir, İstanbul, Ankara, Sakarya, İzmir'den ilericiler, demokratlar, sosyalistler, komünistler katıldılar. İzmit mitingi, yığın eylemlerinin gö rece durgunluğu üzerine hesap kuranlara, yığınlara pasifizm aşılamaya çalışanlara iyi bir cevap, bu türden yığınsal hareketlere, eylemlere iyi bir örnek oldu.

İşçiler, emekçiler, gençler, çocuklar, kadınlar, ilerici aydınlar İzmit'te Anıtpark Alanından, Çocukparkı Alanına kadar, yol boyunca demokrasi güçlerinin kararlılığını, savaşım direncini dosta düşmana gösterdiler.

16 HAZİRAN'DAN 23 HAZİRAN'A

16 Haziran günü yapılması öngörülen mitinge Kocaeli Valiliği izin vermemişti. Sıkıyönetimsiz sıkıyönetim uygulanan illerin başında gelen İzmit'te miting yapılabilmesi için İçişleri Bakanlığı'nın, Valiliğe talimat vermesi gerekti. Ancak gerek Valilik, gerekse Emniyet Müdürlüğü, İçişleri Bakanlığının talimatını tebellüğ etmemek için çeşitli manevralar çevirdiler. Sonuçta miting, 23 Haziran'a ertelendi. Kocaeli Valiliği'nin engellemeleri bundan sonra da sürdü. 23 Haziran'a kadar kentte bir afişleme yapılması yasadışı yollarla engellendi. Miting günü ise miting alanına açılan yollardan, yürüyüş kolunun gelceği yol dışında kalanları, asker ve polis tarafından kesildi. Kentin bu bölgelerinden alana gelmek isteyen İzmit'liler asker ve polis barikatı ile karşılaştılar ve mitingi bu barikatların arkasından izlemek zorunda kalanlar da oldu.

YÜRÜYÜŞ BAŞLIYOR

Saat 15'de Anıtpark'ta Türk bayrakları, flamaları, pankartları, kızıl bayrakları ile onbinlerce ilerici toplanmıştı. Yürüyüş kolunun en önünde bayraklar, onun arkasında Maden İş, Bank-Sen ve Baysen Sendikalarının yöneticileri yer aldı. Ancak her an, her dakika, Anıtpark'a açılan geliş yolunda yeni bir devrimci grubu beliriyor, bu grup daha yürüyüş kolundaki yerini alamadan, bir ikincisinin, üçüncüsünün yükseltiği belgiler İzmit göklerinde çınlamaya başlıyordu. Özellikle fabrikalardan yeni çıkan işçilerin oluşturduğu gruplar, Anıtpark'a olağanüstü bir coşkuyla giriyor, yer gök işçilerin sınıfsal ve demokratik dayanışmasını gösteren «Barış, Dostluk Dayanışma» belgileriyle yankılanıyordu.

Yürüyüş yürek kabartıcı bir coşku ve alınan güvenlik önlemlerini gülünç düşürücü bir disiplin içinde başladı. Yolboyunda toplanan İzmit halkı, ya yürüyüş kolunun arkalarında kendine bir yer ediniyor ya da yürüyüşçüleri kıvançla alkışlıyordu.

Maden İş üyeleri fabrikalar, yürüyüş kolunun en önünde idiler. Onları Bank Sen üyeleri, Baysen, Petkim İş, Petrol İş Yarımca Şubesi, Ankaralı ilericiler, İlerici Kadınlar, İlerici Gençler Derneği ve İlerici Liseliler Derneği üyeleri izliyordu. Bu arada gerek İzmit halkından, gerekse çevre illerden gelenler disiplini bozmadan yürüyüş kolunun bir yerine geçiyor, saflarda yerlerini alıyorlardı.

Görkem dolu yürüyüş kolunun önü mitingin yapılacağı Çocukparkı Alanı'na girdiği sırada, yürüyüş kolunun sonundaki İlerici Liseliler henüz Anıtpark'dan ayrılmamışlardı.

BELGİLER

«İşçi sınıfı partisine özgürlük, İKD kapatılamaz, Barış dostluk dayanışma, ileri demokratik bir düzen için ileri demokratik devrim, Ulusal demokratik cephede birleş, Sıkıyönetime hayır, Sıkıyönetimsiz toplu sözleşme, Kahrolsun Amerikan emperyalizmi» belgileri hem pankartları süslüyor hem de hep birlikte haykırılıyordu.

Çoğunluğunu, sıkıyönetimce kapatılan İKD üyelerinin oluşturduğu ilerici kadınların kortejinin en önünde beş küçük çocuk vardı. Ellerinde taşıdıkları «Süt istiyoruz», «Kreş istiyoruz», «İKD açılsın», «Savaş değil barış» yazılı pankartlarını ince zayıf kolları ile yükseklere kaldırıyor ve babaları, anaları, abla ve ağabeyleri ile birlikte yürüyorlardı.

İGD SAVAŞ ALANLARINDA

Miting Alanı iyice dolduğu sırada İGD korteji alana yeni giriyordu. Geliş yolunun iki yanında toplananlar İGD'yi selamladılar. Coşku doruğa ulaştı. İzmit, İzmit olalı böyle coşku görmemişti belki de. İGD miting alanına «İGD Savaş Alanlarında» belgisiyle girdi.

Gerçekten İzmit mitingi de savaşın bir parçası oldu. Sınıf savaşının, Özgürlük, demokrasi savaşının, barış savaşının bir parçası oldu.

Alan tamamen dolduktan ve tüm yürüyüş kolları yerini aldıktan sonra Maden İş Sendikası Genel Başkanı Kemal Türkler kürsüye çıktı.

Türkler önemli konuşmasında bugün Türkiye'de yaşanan ekonomik ve siyasal bunalımı yorumladı ve tüm ilerici, demokrat güçlerin cephe ve eylem birliği içinde bulunmasının kaçınılmazlığını vurguladı. Bunalımdan çıkış yolunun işçi sınıfının ve Onun örgütlü gücünün elinde olduğunu söyleyen Türkler şöyle konuştu:

«İşçi sınıfının siyasal örgütlenme özgürlüğü üzerindeki yasak ısrarla sürdürülüyor. Bu çağdışı yasaklama doğrudan, mevcut ve derinleşen bunalımla bağlıdır. Bunalımın sonuçlarının sömürü düzenine zarar vermesini önleme çabalarına bağlıdır. Onun için ısrarla sürdürülmektedir ve yine aynı nedenle bu konu bugün politik yaşamın en çok tartışılan konusudur. İşçi sınıfının siyasal örgütlenmesi özgürlüğe kavuşmadıkça bu ülkede bunalımlara çözüm bulunması olanaksızdır.»

Türkler'in konuşmasının bu bölümünde alan adeta dalgalandı ve onbinler **«Türkiye İşçi Sınıfının Partisi'ne Özgürlük»** istedi.

Kemal Türkler konuşmasından daha sonra sıkıyönetim koşullarında toplu sözleşme imzalamak zorunda kalabilecek işçilerle ilgili önümüzde büyük görevlerin gündemde olduğunu belirtti ve sözü DİSK'e getirdi. Maden-İş Genel Başkanı bu konuda şunları söyledi:

«Sorun şu anda DİSK'ten şu yada bu sendikanın ihracı sorunu olmaktan çıkmış, DİSK'in varlığı, yokluğu sorunu olmuştur. Bugün DİSK'te işçi tabanında hiç bir desteğe sahip olmayan Yürütme Kurulu üyesi sayısı 5'e çıkmıştır. DİSK yönetimi artık meşruluğunu tamamen yitirmiştir. Ancak işçi sınıfımızın DİSK'e ihtyacı vardır. Günün görevlerini yerine getirmede DİSK'e büyük sorumluluklar düşüyor.»

Alan bu kez de **«DİSK'i bizden alamazlar»** belgiriyle yankılandı.

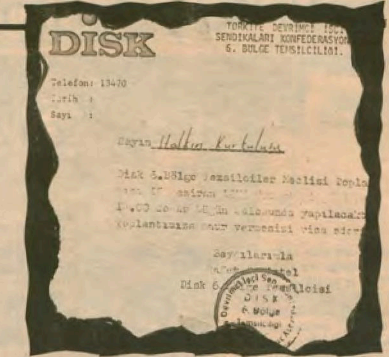
Türkler'in konuşmasından sonra miting başladığı gibi örnek bir disiplin içinde sona erdi.

İzmit Yürüyüşü ve Mitingi hiç kuşkusuz 1 Mayıs 1979'da İzmir'de kutlanan 1 Mayıs törenlerinden sonra yılın en yığınsal eylemi oldu. Dar grup çıkarlarının batağında antikomünizm yapanlara, DİSK yönetimin tasfiyeci politikasına alkış tutanlara derslerle doluydu İzmit'teki yığınsal eylem. Aynı şekilde durmadan sağa açılan CHP hükümeti, işçi sınıfının, demokrasi güçlerinin, sağ sosyal demokrasinin burjuva ve reformizminin kuyruğunda değil, işçi sınıfının bağımsız politikasının yörüngesinde savaşacağını bir kez daha gördü.

Maden-İş ve Bank-Sen yöneticileri yanyana...

DİSK'in tabansızları 16 Haziran'da tabandan gereken cevabı aldı

TÜRKİYE DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU 6. BÖLGE TEMSİLCİLİĞİ.

DİSK

Telefon: 13470
Tarih :
Sayı :

Sayın Halkın Kurtuluşu

DİSK 6.Bölge Temsilciler Meclisi Topla...
... yapılacak
toplantımıza ... vermenizi rica ederiz

Saygılarımızla
DİSK 6. Bölge Temsilcisi

DİSK yönetimi 15-16 Haziran'la ilgili olarak düzenlediği toplantılarda sınıf sendikalarına azgınca saldırırken, kendilerine yandaş olarak maocu «Halkın Kurtuluşu»nu çağırmayı unutmadı.

Büyük Haziran İşçi Direnişi'nin dokuzuncu yıldönümü Türkiye'de sadece Türkiye'de değil yurtdışında ki işçilerimizin yoğun olarak bulunduğu ülke ve bölgelerde çeşitli törenler, toplantılar, geceler, mitinglerle kutlandı.

Türkiye işçi sınıfı, tarihine, geleneğine sahip çıktığını bir kez daha gösterdi.

15-16 Haziran'ın yıldönümü için DİSK Bölge temsilciliklerinde de toplantılar düzenlendi. Bu toplantılara DİSK Yürütme Kurulu üyeleri, çeşitli kentlerde konuşmacı olarak katıldılar. Ancak, 15-16 Haziran gibi, işçi sınıfımızın birliğinin vurgulanması ve işçi sınıfının birliği yolunda yeni adımlar atılması gereken bir günde, DİSK yönetimindeki tasfiyeci eğilimler işçi sınıfının birliğini bir kez daha baltalamaktan çekinmediler. Konuşmacıların Merkezden hazırlanmış ortak konuşma metninde bol bol Maden-İş'e, Bank-Sen'e, Baysen'e çatılıyor, bunlarla aynı yönde davranan DİSK sendikalarını da aynı akıbetin beklediği sezdiriliyordu.

DİSK'in bölgelerinde düzenlediği 15-16 Haziran toplantılarına kimlerin girip giremeyeceği, toplantıların yapıldığı hemen her bölgede sorun oldu. Türkiye işçi sınıfının savaşım birliğinin simgesi olması gereken böyle bir günde, Bank-Sen, Maden-İş, Baysen sendikaları temsilcileri toplantılara alınmak istenmedi, alınmadı. Buna karşılık, tasfiyeci işçi sınıfının birliğini bozucu tutumlarla işçilerin, temsilcilerin alınmadığı bu toplantılara bir kısım maocu, maceracı gençlik örgütlerinin temsilcilerinin yazılı olarak davet edildiğinin belgeleri ortaya çıktı.

DİSK yöneticileri, bir süre önce ihraç ettikleri sendikaların üyelerine temsilcilerine «ihraç edilenler sendikaların yöneticileridir. Temsilciler ve işçiler DİSK'in doğal üyeleridir» yolunda mektuplar göndermişlerdi. Toplantılara alınmayan temsilciler, bu mektupları, boşuna gösterdiler.

DİSK yürütme kurulunun «tabansızlarının barajını daha doğrusu işçi sınıfının birliğini bozucu, tasfiyeci zihniyeti aşabilmek mümkün olmadı.

Ama, işçi sınıfı, tabansızlara, tüm toplantılarda hakettikleri cevabı verdi. Ankara'da, üç sendikanın temsilcilerini ihraç edildikleri gerekçesiyle salona almayan Rıza Güven, bir süre sonra salonda kendisini yapayalnız buldu. Temsilcilerin büyük çoğunluğu salonu terketmişlerdi. Bursa'da Zırtıloğlu, başkanlık etmesi gereken toplantıdan kaçtı. Çünkü salonda bulunan temsilciler, salona alınmak istenmeyenlerden de zorlu çıktılar. «Maden-İş, Bank-Sen içeri, tabansızlar dışarı» sloganları salonu inletti. Zırtıloğlu'nun salonu terketmesinden sonra tüm işçiler salonda birleşip kucaklaştılar, 15-16 Haziran geleneğini yaşattılar. Kocaeli'nde tabansızlardan Nebioğlu, üç sendikanın temsilcilerini salona sokmamak için polis çağırdı, ama bir süre sonra salonda polislerle başbaşa kaldığını gördü. Diyarbakır'da Işıklar, ihraçları savunurken, toplantıda bulunanlardan hakettiği cevabı aldı. Zaten bu toplantıya 10 DİSK sendikasından 8'i katılmamıştı. Eskişehirde toplantıya egemen olan slogan «Tabansızlar istifa» oldu. İstanbul'da, bizzat Başkan Baştürk'ün katıldığı DİSK Merkezindeki toplantıda, kapının önünde bireken Maden-İş, Baysen, Bank-Sen temsilcilerine, bir süre sonra salonda bulunanların bir bölümü de katıldı. Yasak savma kabilinden düzenlenmiş olan toplantı, başladığı sönüklükte sona erdi.

Tıpkı 1 Mayıs gibi, 15-16 Haziranda işçi sınıfının birliği yolunda bir adım, burjuvaziye karşı bir gösteri, bir birlik simgesi olabilirdi. Ama tıpkı 1 Mayıs gibi, bu önemli günde aynı eller ve aynı zihniyet, tarafından, işçi sınıfının birliğini bozma planının bir yeni halkası olarak, birlik değil bölünme yolunda kullanıldı. Böylece, bir kez daha, kimileri bilerek, kimileri bilmeyerek burjuvazinin planına yardakçılık ettiler, ekmeğine yağ sürdüler.

Türkiye işçi sınıfı, birlik istediğini, 15-16 Haziran toplantılarında, dar bir alanda da olsa bir kez daha gösterdi. Tabansızlara karşı tavrını bir kez daha ortaya koydu. Asıl önemli olan sesin ve gelişmenin bu olduğu akıldan çıkarılmamalı.

«Faşistler atılsın 857 arkadaşımız tekrar alınsın, soda ithali yasaklansın.»

Soda işçisi ekmek ve ulusal çıkar için yürüdü

YÜZLERCE soda işçisinin 21 Haziran'da Mersin'den başlattıkları büyük yürüyüşün amacı bu yukarıdaki iki temel istem oluşturuyor...

İki en temel ve onurlu istem: Ekmek ve ulusal çıkarlar...

Soda işçileri 18 ay önce, İş Bankası'nın, Sümerbank'ın, Şişe ve Cam Holding'in büyük paylara sahip olduğu bu işyerinde greve başladılar. Grev kırılmak istendi İşçilerden 857'sinin iş akitleri feshedildi. İşyerine 250 kadar faşisti, Kadir'liden, Osmaniye'den getirip, doldurdular Fabrikanın etrafı Nevşehir'den getirilen komando birliğince kuşatıldı. Baskı aldı yürüdü...

Soda işvereni grevi bilinçli olarak uzattı. 6-7 liraya sattığı sodayı ithal ederek 70 liradan, 80 liradan satmaya başladı. Kârına kâr kattı. Soda kaçakçılığı yaptı. Gazetelere TÜSİAD türü bildiriler yayınlayarak, kamuoyunu yanıltmaya kalkıştı. Halkı, ekmeği için direnen soda işçisine düşman etmeye çalıştı...

Soda işçisi baktı ki, hükümet işverenin ağzına bakıyor. Yapılan tüm başvuruları kulak ardı ediyor. Karar verdi: Mersin'den Ankara'ya yürünecek, yol boyunca tüm halka gerçekler anlatılacak. Varılacak, Büyük Millet Meclisi'nin kapısına, «bu iş budur, budur» denilecek...

Engellemeye çalıştılar işçilerin yürüyüşünü. Mersin Valisi «izin vermem» diye tutturdu. «Mersin il sınırını geçemezsiniz» denildi. «Ankara'da sıkıyönetim var izin vermez» türünden laflar dolaştı. Direndi soda işçisi, topyekün ve sendikasıyla birlikte... Kopartıldı izin. Yola düştü yüzlerce işçi eşiyle, çocuğuyla...

Yolda engellenmek istendi... Mut'ta pankartları alındı. Karaman'a sokulmadı... Ama hem Mut'ta, hem Karaman'da ve uğradıkları tüm kent, tüm ilçe ve köylerde emekçi halkın, aydınların, köylülerin sımsıcak dayanışmasını gördü... Kaynaştı Toros'un dağ köylüleri ile Mersin'in işçileri.

İşveren boşdurmadı. Yürüyüşün başlamasından bir gün önce bir basın bildirisi dağıtarak, «Biz işçilere gelin çalışın diyoruz ama gelmiyorlar. Bakın 250 tanesi efendi efendi çalışıyorlar. Üretimi de başlattılar» dedi. Petkim-İş Sendikası Genel Başkanı yanıtladı, Soda işveren temsilcisi Şahap Kocatopçu'yu:

«Kocatopçu'nun efendi efendi çalışıyorlar dediği 250 kişi Kadirli'den Osmaniye'den getirilmiş silahlı faşist militanlardır... Soda işçisi 857 arkadaşları işe alınmadan tezgah bası yapmayacak...»

Duyulmaz oldu Kocatopçu'nun sözleri işçiler yürüyüşe başlayınca. Mersin - Ankara arası ve tüm Türkiye Soda işçilerini konuştu, onların sesine kulak verdi...

Şimdi iş Ankara'daki baylar birşeyler düşünmek zorundalar...

İşçi sınıfının birliği için

İŞÇİ sınıfı, kapitalist toplumun hem başlıca üretici gücü, hem de toplumsal gelişmenin belirleyici öğesi, bu toplumun en devrimci sınıfıdır. Burjuvazi bu nedenle tüm araçlarını, politik partilerini, öteki örgütlerini ve bu arada devleti, işçi sınıfını farklı ve birbirine karşıt parçalara bölmede, bu bölünmeyi derinleştirmede ve özellikle de işçi sınıfının politik partisini geniş emekçi yığınlardan yalıtlama çabalarında kullanır. İşçi sınıfının bölünmüş kalması burjuvazi açısından, sömürü düzenini sürdürmede en başta gelen güvencelerdendir. Buna karşılık, işçi sınıfının politik öncüsü, işçi sınıfının birliğinin, olanaklı olduğu ölçüde sağlanması çabalarını savaşım hedeflerinin başına getirir. Kapitalist düzen çerçevesinde işçi sınıfının mutlak birliğinin sağlanması, yani tüm işçilerin birliğinin sağlanması olanaklı değildir. Ama işçi sınıfının çoğunluğunun birliğinin sağlanması; işte bu olanaklıdır ve bu gerçekleşmeden hiçbir devrim hareketi kalıcı başarılara ulaşamaz. Özellikle bugün ülkemizde işçi sınıfının birliğinin sağlanması yolunda adımlar atmak belirleyici bir önem taşıyor. Bunalımın böylesi derinleştiği, burjuvazinin iktidar almaşıklarının ardarda iflas ettiği, faşist tehlikenin canlı olduğu koşullarda, ülkeyi bunalımlardan çekip çıkaracak gerçek gücün işçi sınıfı olduğu, onun öncülüğündeki halk güçlerinin ortak savaşımı olduğu apaçık ortaya çıkmaya başlıyor. Bu gerçeğin yığınlara gösterilmesi ve yığınların bu somut hedef için, halkın devrimci erki için savaşıma sokulması, öncelikle işçi sınıfının birliğinin sağlanmasını gerektiriyor. Çünkü kendi birliğini olanaklı olan ölçüde sağlayamamış bir işçi sınıfı, ne öteki ilerici güçlerle devrime kadar varabilecek birlikler oluşturabilir, ne de yığınların bu yoldaki savaşımına öncülük edebilir. Bugün ülkemizde birçok işçi örgütü, **birlik odakları olacakları yerde, işçi sınıfının bölünmesinin aracı** oluyorlar. Birliğe katkıda bulunabilecek birçok olgu, ayrılıkların artmasına yarıyor. İşçi hareketi içinde hâlâ bölücülüğe hizmet edenler barınabiliyor, gerçekleri bir türlü kavrayamıyan kimileri hâlâ birlik çabalarını engelleyebiliyorlar.

SENDİKAL BİRLİK YOLUNDA

KAPİTALİST toplumda işçi sınıfının çoğunluğunu sosyalist bilince kazanmak olanaksızdır. İşçilerin çoğunluğunun işçi sınıfı partisinin dünya görüşüne ve parti saflarına kazanılması gerçekçi bir hedef olamaz. Ama işçilerin çoğunluğunu proleter bir bilince kazanmak, kapitalizme karşı savaşıma kazanmak; bu olanaklıdır. Çünkü işçilerin hepsi kapitalist sömürüye maruzdur ve ortak sınıf çıkarları vardır. Üstelik bu çıkarlar politik ayrılıklardan, her türlü ayrılıktan daha önemlidir.

Bu sınıfsal ortak çıkarlar özellikle işçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanmasında büyük bir etkendir. Sendikalar, dil, din, cinsiyet, ırk siyasal görüş vb. hiçbir konuda mevcut ayrılıklardan etkilenmeden işçileri salt ekonomik çıkarları etrafında birleştirebilir, bu çıkarlar için ortak savaşıma sokabilir.

Kapitalist bir ülkede sendikal birlik çeşitli biçimlerde sağlanabilir. Tüm işçilerin tek bir sendikal örgüt içinde örgütlenmeleri farklı sendikal örgütlerin sürekli ya da geçici ortak savaşım yürütmeleri vb. gibi çeşitli biçimler olabilir. Önemli olan ortak çıkarlar için savaşıma işçilerin çoğunluğunun seferber edilebilmesidir.

İşçilerin yüzde 50'ye yakınının sendikalı olduğu ülkemizde sendikal birliğin sağlanmış olduğu söylenemez. Birçok küçük sendikanın yanısıra iki büyük sendikal merkez vardır (DİSK ve Türk-İş) ve bu iki kuruluş arasında şimdiye kadar hiçbir ortak eylem gerçekleştirilebilmiş değildir. Yakın bir gelecekte de böylesi bir eylem birliği beklenemez. Üstelik şimdiye kadar sendikal savaşımın öncülüğünü yapmış olan ve sendikal birlik konusunda ilk adımları başlatmış olan DİSK, bugün felç edilmiş, bölünme ve parçalanmanın eşiğine getirilmiştir.

SENDİKAL birliğin sağlanamamış olmasının başsorumlusu, sendika bürokratlarıdır. Bugün az sayıda sendikanın dışında sendikaların çoğunluğunun başında burjuvaziyle işbirliği içinde olan sendika bürokratları, sarı sendikacılar vardır. Son yıllarda tabandaki hızlı gelişme hemen hemen bütün bu sendikalarda bu tepedeki bürokrat, sendikacıları oldukça zor duruma sokmuştur. Ama kılıktan kılığa giren bu kişilerin hâlâ belli bir etkinliği vardır. Bunlar tüm güçlerini sınıf sendikalarının gelişmesini engellemeye harcamaktadırlar.

Sendikal birliğin oluşmasının engellenmesinde siyasal ayrılıklar da etkili olmaktadır. Sosyal reformist sendikacılar birliğe özellikle karşı çıkarken, burjuvazi bu sendikacıların antikomünist önyargılarından sonuna kadar yararlanmaktadır. Ne var ki, bu durum hiçbir zaman CHP'ye bağlı işçilerle, dürüst sosyal demokrat sendikacılarla eylem birliği yolları aranması politikasından vazgeçmeyi gerektirmez. Tersine bu işçilere sürekli CHP sağ kanadının içyüzünü, reformist ideolojinin burjuva özünü gösterme görevini gündeme getirir. Ve böyle bir politika, bu işçileri kısa sürede eylem birliğine kazandırır. Sendikal hareketin eylem birliğinin sağlanması için farklı düzeylerde çabalar gerekiyor. İki büyük sendikal merkezin DİSK ile Türk-İş'in işçi sınıfının ortak çıkarları etrafında işbirliği yapmaları için savaşım vermek gerekiyor. Bu savaşımı yalnızca sendikal konfederasyonların merkezleri arasında değil, aynı zamanda ve bugün için daha çok aşağıda, iki ayrı konfederasyona bağlı sendikalar ve bunların şubeleri arasında eylem birliği sağlanması için vermek gerekiyor.

İşçi sınıfı saflarında birlik olmazsa buna sadece burjuvazi sevinir

Türk-İş'de bugün gerici bir yönetim işbaşına gelmiştir. Üye sendikalarda bu yönetime belli tepkiler vardır, bunlar önümüzdeki dönem daha da artacaktır. Birçok Türk-İş sendikasının başında sendika bürokratları, yıllanmış sarı sendikacılar bulunmaktadır. Bu sendikalarda tabandan güçlü muhalefet hareketleri yükselmektedir.

POLİTİK BİRLİK İÇİN

İŞÇİ sınıfının **politik birliği** denildiği zaman, Türkiye'de bugün ağırlıklı olarak komünistlerle sosyalistler arasındaki eylem birliği sorunu akla gelmelidir. Bugün Türkiye'de CHP'nin de işçi sınıfı içinde belli bir etkinliği vardır. Ama bu etki geçici ve köksüzdür. CHP Batı'daki sosyal demokrat partiler gibi işçi hareketi içinden çıkmış, işçi hareketi içinde geleneksel bir örgütlenmeye sahip bir parti değildir. Üstelik mevcut sosyo-ekonomik koşullarda reformist ideolojinin uzun süre işçi sınıfı içinde barınabilmesi de olanaklı değildir.

Ulusal demokratik güçlerin birliği yolunda, CHP ile eylem birliği için çaba göstermek ne kadar gerekliyse, bununla yetinmemek, işçi sınıfının birliği yolunda sosyalist partilerle gerçekçi bir eylem birliği için çaba göstermek de o kadar gereklidir. Ne var ki sosyalist partiler, bugün bu görevin yeterince bilincinde değiller. Bu partilerin yöneticileri tam bir dar görüşlülükle hareket ediyorlar. Oysa komünistlerle TİP ve TSİP arasında sağlanacak bir eylem birliğinin işçi sınıfı hareketine önemli açılımlar getireceği açıktır.

Bu iki parti arasında son günlerde gelişen ilişkiler birlik sorununu daha da güçleştiriyor. Her iki parti de yukarda belirtilen tavırlarını, diğerinin benimsemiyeceğini bile bile inatla sürdürüyor ve bu arada kamuoyuna birlikten yana ardarda açıklamalar yapıyorlar. Bu tutumla hiç bir yol alınamayacağı açıkken, kamuoyunda üste çıkmak çabası ile birlikten yanaymış havası veriliyor. Sonuçta hiçbir olumlu gelişme olmayınca sosyalistlerin hiçbir zaman birleşemeyeceği şeklindeki burjuvazi tarafından yapılan propagandalara malzeme sağlanacağı ve sempatizan çevrelerde yılgınlık yaratılacağı hiç düşünülmüyor. Dürüst, ilkeli, planlı bir eylem birliği için çaba gösterileceği yerde, manevralarla puan toplamaya çalışılıyor. Bu arada her iki partinin de, işçi sınıfının politik öncüsünü yok sayan tutumları, bir yandan da tabanlarında karşıt propagandayı sürdürmeleri, hatta kimi yığın örgütlerinde karşı gruplar örgütleme çabalarına girmeleri birliği daha da güçleştiriyor.

İŞÇİ sınıfının birliği konusunda çeşitli «sol» akımları da gözardı etmemek gerekir. Özellikle bireysel terörizme karşı çıkan ve maocularla her türlü ilişkiye son veren «sol» gruplarla eylem birliğinin yollarını aramak zorunludur. Bazı sosyalist partilerce öne sürülen goşist yönelimli örgütleri eylem birliğine almama önerileri benimsenemez. Öte yandan goşist akımların sosyal demokratları eylem birliğinden uzaklaştırıcı sekterliklerine karşı savaşım vermek de zorunludur. Kısaca, görev işçi sınıfının tüm kolları arasındaki birliği güçlendirmektir.

Mayıs 1979 bu yolda önemli bir olanaktı. Bu nesnel durum, belli sendika bürokratları tarafından bilinçlice sabote edildi, birliğin engellenmesi için tabansız DİSK yöneticileri planlı bir çaba içine girdiler. Kimi ilerici çevreler de bu oyuna geldiler. İşçi sınıfının en militan kesimiyle birlikte 1 Mayıs bayrağını yığınsal olarak yükseltmek yerine tabansız DİSK yöneticilerinin peşinden oraya buraya savruldular, etkinliklerini kullanamadılar. Bu tutum birliği güçlendireceği yerde, araya, gereksiz ve yalnızca burjuvaziyi ve onun DİSK'teki yardakçıları olan bölücüleri sevindirecek ayrılıklar soktu. 1 Mayıs'dan gerekli dersleri soğukkanlı bir şekilde çıkarmak gerekiyor. Önümüzde birliği eylem birliğini güçlendirmek, tüm halkın ve devrim savaşımının ihtiyacı olduğu biçimde yükseltmek için yeni olanaklar var. Bu olanakların da boşuna harcanmaması gerekiyor.

DİSK'teki tabansızlara gereken dersin verilmesi ve DİSK'in birliğinin yeniden sağlanması için ortak savaşım! İşte işçi hareketinin tüm kolları için çok somut bir eylem birliği alanı. Haydi görev başına!

DEVALÜASYON...

Bunalımın yükü yine halkın sırtında

CUMHURİYET tarihinin 5. büyük devalüasyonu adı verilen son devalüasyon kararı, IMF'in uzun süren dayatmalarına Ecevit Hükümetinin nihayet boyun eğmesinden sonra alındı. Devalüasyon kararını hemen o gün, ve o günden sonraki tüm günlerde, büyük zamlar izledi. Zamlar ve zamların iğneden sürmeye tüm alanlara yansıması, devalüasyonun ve IMF dayatmalarının asıl yükünü kimlerin çekeceğini hemen gösterdi. Başbakan'ın devalüasyon ve zamların ilan edildiği gün söylediği «sıkıntıları eşit dağıtacakları» yolundaki sözler, gerçeklerin kendisi tarafından tekzip edildi. Sıkıntılar, hem de bu güne kadar görülmemiş boyutlarda emekçi sınıfların sırtına yükleniverdi.

IMF Türkiye'ye ihtiyacı olan dış yardımı vermek için neden bunca diretti ve neden devalüasyon koşulunu ısrarla ileri sürdü? Bu sorunun kestirme cevabı, emperyalizmin en üst finans kuruluşlarından olan, emperyalizmin simgesi durumundaki IMF'in, Türkiye'yi tam hizaya sokma niyetidir. IMF'in ve emperyalist dünyanın Türkiye'ye vereceği «yardım», aslında hiç de gürültüsü koparıldığı kadar büyük değildir. Bunun birkaç katını, bu kuruluşlar, çeşitli ülkelere zaman zaman vermişlerdir. Ancak bu yardım ve krediler, hep o ülkelerin emperyalist sisteme tam bağımlılıklarının belgelenmesi

ECEVİT hükümeti, ay ortasında Cumhuriyet tarihinin 5. büyük devalüasyonunu gerçekleştirdi. Yani, Türk parasının yabancı paralar karşısındaki değeri, küçük ve sürekli düşmeler bir yana, beşinci kez, çok büyük oranlarda düşürüldü.

Türk lirasının değeri, Cumhuriyet'ten sonra ilk kez 1946 yılında düşürülmüş, o zaman bir doların Türk parası olarak değeri 127 kuruştan 280 kuruşa yükseltilmişti. Bu devalüasyonu da içeren ekonomik kararlar «7 Eylül kararları» olarak bilinir. Böylece Türkiye, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra emperyalist-kapitalist dünyaya göbeğinden bağlanırken, büyük, sarsıcı devalüasyonlar dönemi de başlamış oluyordu.

İkinci Büyük devalüasyon 1958 yılında Menderes hükümetinin yaptığı devalüasyondur. 280 kuruş olan doların değeri, bu devalüasyonla 9 lira oldu. Bu devalüasyonun öncesinde Türkiye ilk kez IMF'le ilişkiye girdi ve IMF ilk kez Türkiye'ye ekonomik istikrar önlemleri önerdi. Devalüasyon bunlardan biriydi.

Üçüncü büyük devalüasyonu 1970 yılında Demirel hükümeti yaptı. 10 Ağustos 1970'de doların değeri 10 liraya çıkartıldı. Bu devalüasyon kararı da IMF'in istek ve önerisiyle alındı.

1975 - 1978 arasında, MC hükümetleri büyük oranlı devalüasyonlar yerine mini devalüasyonları yeğlediler. Bu mini devalüasyonlar sonucunda Türk lirası, bu dönemde toplam yüz de 33,5 oranında değer kaybetti. Bu dönemin sonunda Türk lirasının dolar karşısındaki değeri 19 lira 25 kuruşa kadar düştü.

Cumhuriyet tarihinin dördüncü büyük devalüasyonunu Ecevit Hükümeti 1978 Mart'ında yaptı. Türk lirasının değeri bu defa yüzde 23 oranında düşürüldü ve doların değeri 25 lira olarak belirlendi. Bu devalüasyon da IMF'le niyet mektubunun imzalanmasının hemen ardından gelmişti.

Beşinci büyük devalüasyonu yapmak da yine Ecevit hükümetine düştü.

CHP ağırlıklı Hükümet, «katlı kur uygulaması» adı altında, yeni bir devalüasyon yaparak, Türk parasının yabancı paralar karşısındaki değerini büyük oranda düşürdü. Ne var ki, bu son uygulamada, hem dışalım ve hem de dışsatıma konu olan ürünlerin tümünde, Türk parasının yabancı paralar karşısındaki değeri aynı oranda düşürülmedi.

Yeni yapılan devalüasyonla, bir doların fiyatı, tarım ürünlerinin dışsatımı, ham petrol, petrol ürünleri ve gübre dışalımı için 26.5 liradan 35 liraya yükseltilirken, Türk parası yabancı paralar karşısında yüzde 24.3 oranında değer kaybetti.

Doların fiyatı, sanayi ürünlerinin dışalım ve dışsatımında, 26.5 liradan 47 liraya yükselatilirken de, Türk parasının değeri yüzde 43.7 oranında geriletilmiş oldu.

Farklı kur uygulamalarına konu olan mal ve hizmetlerin dışsatım ve dışalımdaki ağırlıkları dikkate alındığında, son operasyonla, Türk parasının yabancı paralar karşısındaki değeri, yüzde 34.6 oranında düşürülmüş olmaktadır. Bir başka deyişle, son yapılan yüzde 34.6 oranındaki devalüasyonla, bir doların resmi kurdan fiyatı, ortalama olarak 26.5 liradan 40 lira 52 kuruşa yükseltilmiş olmaktadır.

DEVALÜASYONUN RESMİ GEREKÇESİ NEYDİ

Kuramsal olarak devalüasyon, bir ekonominin ödemeler dengesi açığının, yani dışarıdan alınan mal ve hizmetlerle, dışarıya satılan mal ve hizmetler arasındaki olumsuz farkın, büyük boyutlara ulaşması durumunda başvurulan bir önlemdir.

Yine kuramsal olarak devalüasyon, ulusal ekonomide üretilen ve dışsatıma konu olan malların, fiyatlarının düşürülmesi demektir. Bu düşünce çerçevesinde, savunulmaktadır ki, devalüasyon, dışsatımın artırılması sonucunu doğuracaktır.

Aynı şekilde devalüasyon, dışalıma konu olan ürünlerin fiyatlarının pahalılandırılması demektir. Ve devalüasyon, dışalım mallarının fiyatlarını artıracağından, bu ürünlere talep azalacak ve böylece, devalüasyon yapan ülkenin dışalımları azalacaktır.

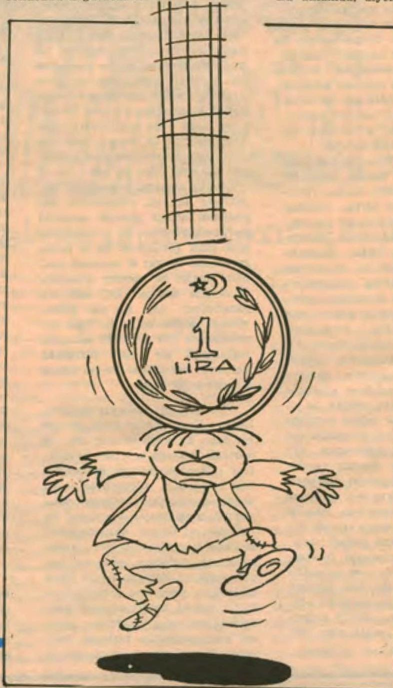
Türkiye'de yapılan son devalüasyonun resmi gerekçesi de, bu kuramsal iddiaya dayandırılmaktadır.

ÇAĞI GEÇMİŞ VE İŞLERLİĞİ OLMAYAN BİR KURAM

Ne yazık ki, bu kuramsal iddia, çağımız koşullarında, eski ekonomi kitaplarının içinde tatlı bir hayal bir anı olarak kaldı, hayatın pratiğinde işlerliğini tümden yitirdi.

Bu kural günümüzde, gerçekleşmesi olanaksız kimi varsayımlara dayalıdır. Birinci olarak, devalüasyonun dışalım fiyatlarını pahalılaştırabilmesi ve dışsatıma konu olan ürünlerin fiyatlarını da ucuzlatabilmesi için, devalüasyon yapan ülke parasının, dünyada kabul edilir bir para, dış ticaret ilişkilerinde tüm ulusların itibar ettiği bir para türü olması gerekir. Söz gelimi, ABD Doları, Japon Yeni, Alman Markı, Fransız Frangı vb. gibi...

Bu anlamda, diyelim ki, federal Almanya'da 1 doların fiyatı 2 marktır. Eğer, Federal Almanya Hükümeti yüzde 50 devalüasyon yaparak, 1 doların fiyatını 2 marka yükseltirse, bu uygulama, Federal Almanya'da üretilen malların dışsatım fiyatlarının devalüasyon oranında ucuzlatılması, dışalım mallarının da aynı oranda pahalılandırılması demektir. Çünkü, Alman markı, yalnızca bu ülkenin başka ülkelerle yaptığı ticarette değil, tüm dünyada kabul gören bir para türüdür.

Federal Almanya'nın, şu ya da bu oranda bir devalüasyon yapması, kaçınılmaz olarak, aynı malları üreten ülkelerle yaptığı alış verişteki dengeyi bozacak, Almanya'nın dışsatımları artarken, dışalımları azalacaktır.

Ne ki, Federal Almanya ile eş konumda olan ülkeler, böylesi bir uygulamaya izin vermezler. Eğer, Federal Almanya'nın yapacağı yüzde 50 oranındaki bir devalüsyona, ABD izin verirse, sözgelimi büyük oranda ucuzlayan Alman otomobilleri ABD pazarlarını altüst ederken, ABD otomobilleri Alman pazarlarına ve hatta dünya pazarlarına giremez olur.

Federal Almanya'nın yüzde 50 oranında devalüasyon yapmasına, ABD ya da aynı konumda olan gelişmiş kapitalist bir başka ülke nasıl engel olur? Aynı oranda devalüasyon yaparak... Kaldı ki, gelişmiş kapitalist ülkelerin, daha gerçeği bu ülkelerdeki tekellerin aralarında büyük çelişkiler olmasına karşın, devalüasyon aracılığıyla birbirleriyle kıyasıya bir çatışmaya girmezler, giremezler.

İkinci olarak, devalüasyonun dışalım fiyatlarını pahalılaştırması ve dışsatım fiyatlarını da ucuzlaştırması kuramı, dış ticarette serbest rekabetin geçerli olduğu varsayımına dayanmaktadır.

İMF neden dayattı, Hükümet neden evet dedi?

sonucunda gerçekleşmiştir. Oysa Ecevit Hükümeti, tüm «yardım»ı emperyalizmden beklediği ve emperyalist dünyaya bağımlılığını sık sık gösterdiği halde, zaman zaman Ortadoğu'da bağımsız politika, Sovyetler Birliği ve Sosyalist ülkelerle iyi komşuluk ilişkileri, sözde de kalsa, «kişilikli ve onurlu dış politika» çabalar arayışları içinde, emperyalizmin güvenini tam kazanamamıştır. Üstelik de emperyalizm Türkiye'de hızla gelişen ulusal demokratik güçlerin bu gelişmesinden de huzursuzdur ve bu gelişmeyi bastırmada Ecevit'i yeterli görmemektedir.

İran'ın düşmesinden sonra, emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin Türkiye'yi İran'ın yerinde görme istekleri; Türkiye'nin NATO'nun ileri karakolu ve jandarması haline getirilmesi çabaları, büyük yollar almış olmakla birlikte, emperyalizm açısından hâlâ tam güven sağlayamayan kuşkulu yanlara sahiptir. İşte IMF'de simgeleşen dayatma bu kuşkuları aşma çabasının bir parçasıdır. Emperyalist çevreler, Türkiye'ye sağlanacak ekonomik yardımın Türkiye egemen güçlerinin, Türkiye kapitalizminin bunalımına köklü bir çözüm getirmeyeceğini pek iyi bilmektedirler. Buna rağmen, IMF yoluyla dayattıkları «ekonomik istikrar önlemleri», bu arada devalüasyonda ısrarlıdırlar, çünkü bu, Türkiye'nin kayıtsız şartsız emperyalist boyunduruğa girmesinin simgesi olacağı gibi, kısa dönemde de emperyalizmin ortağı büyük sermayeyi, işbirlikçi tekelcileri ferahlatabilecektir. Bu ferahlama milyonların, emekçi yığınların sırtından olacaktır kuşkusuz. Ama işin bu yanı emperyalizmi hiç ilgilendirmez. İlgilendirmediği gibi, demokratik hak ve özgürlüklerin daha da kısıtlanması, daha da olmadı faşist bir model getirilmesiyle, yığınların direnişini, isyanını, tepkisini giderebileceğini, bastırabileceğini hesaplar.

Bunlar emperyalizmin hesaplarıdır. Peki ya Ecevit hükümeti, halka bunca vaadlerle işbaşına gelmiş, «halkçı Ecevit» hükümeti neden boyun eğmiştir emperyalizmin tüm dayatmalarına? Bu sorunun cevabı açıktır: «Bu düzen değişmelidir» diye gelip düzenin akıllı(!) bekçiliğini üstlenenlerin başka çareleri, çözümleri yoktur. Çare ve çözüm, ancak emperyalizmin ve tekellerin boyunduruğunun dışına çıkmaktadır ki, Ecevit hükümetinin böyle bir olanağı hiç bir zaman olmadığı gibi artık hiç kalmamıştır.

Hükümet IMF'in dayatmalarına evet demiş, böylelikle zaman kazanacağını ummuştur. Özellikle devalüasyon koşulunu gerçekleştirerek, klasik burjuva–iktisadi kuralları içinde dışsatımı artırabileceğini, iç tüketimi kısabileceğini, böylece ekonomiye çeki düzen verebileceğini ummuştur. Ancak aşağıdaki yazının da gösterdiği gibi bu umutlar kesinlikle koftur ve hayaldir.

Oysa, bu konuda küçücük bir örneği, Portekiz'de Soares'in başına gelenleri hatırlatmakta yarar vardır.

Portekiz'in 1976 yılındaki Başbakanı Sosyal demokrat çizgideki Sosyalist Parti lideri Soares, bugün Ecevit'in düştüğü duruma çok önceden varmış, kapı kapı dolaşarak «Batı yardımı» istemişti. Sonra neler oldu?

Ödemeler dengesindeki açık, enflasyon ve faşizmin, ülke ekonomisine getirdiği yıkım için Soares, uluslararası kredi kuruluşlarına başvurdu. Ülkedeki «kaos»u durdurmak için «Batı yardımı» talebi, bütün dünyaya duyuruldu.

Batı, kredileri vermek için ilkönce komünistlerin hükümetten çıkarılması koşulunu öne sürdü. Batı, 25 Nisan 1974 Devriminin kazanımlarının geriye döndürülmesini istedi Soares hepsine «evet» dedi.

Gelen krediler, ne enflasyonu, ne hayat pahalılığını, ne de bütçe açıklarını giderebildi.

IMF Portekiz'e yeniden krediler verdi. Devalüasyon, yüksek faiz oranı, petrol fiyatlarının artırılması, işçi ücretlerinin dondurulması, yeni koşullardı.

Kapitalist ekonominin hastalıkları gereği, bu da işe yaramadı. Bunun üezrine Batı, sosyalist Parti'ye gericilerle işbirliği yapması koşulunu dayattı. Soares bu koşulu kabul etti. Demokrat Sosyal Merkez ile işbirliği yaptı.

Bu, Suudi Arabistan tarafından (genellikle sağ eğilimli rejimlere kredi vermesiyle tanınır) 250 milyar dolarlık bir «ödül»le değerlendirildi. Fakat bu parada işe yaramadı.

24 Haziran 1978'de Soares'in hükümetindeki «bağımsızlar» istifa ediverdiler. Soares hükümeti düştü. IMF'nin istediği ulusal koalisyonlar iktidara geldiler. Daha sonra bunlar da birbiri ardına düştü.

Soares örneği, Ecevit Hükümeti açısından, son derece öğretici bir örnektir.

Türkiye ve benzeri ülkelerde, bugün yaşanan ölçülerdeki bir ekonomik ve toplumsal bunalımı, emperyalizmin formülleri çerçevesinde aşmak olanaklı değildir. Aşmak ne kelime aksine bunalım giderek büyüyecektir, büyümektedir. Bu süreç içinde, geniş emekçi yığınlar, bunalımın tüm yükünü sırtlarında en somut biçimde duymakta, bıçağın kemiğe dayandığını kavramaktadırlar. Çözüm işçi sınıfının yol göstericiliğinde, onların elinden gelecektir. Şu halde günümüzün görevi açık ve bellidir. Yığınları sahte umutlarla oyalamak ve pasifizme itmek yerine, işçi sınıfı hegemonyasında ileri demokratik devrim hedefini tüm açıklığıyla ve somutluğuyla göstermek, yığınları bilinçlendirmek, hareketlendirmek, örgütlemek ve hazırlamak...

Diyelim ki, ABD'de üretilen bir buzdolabının eşi, Federal Almanya'da da üretilmektedir. Hem ABD'de, hem de Federal Almanya'da üretilen fiyatı, 1978 yılı Aralık ayında birbirine eşittir. Aralık ayı içinde, Federal Almanya yüzde 50 oranında bir devalüasyon yapmış olsa; bunun anlamı, ABD'de üretilen buzdolabının Almanya'da yüzde 50 pahalılaşması, Federal Almanya'da üretilen buzdolaplarının da, ABD ve dünya pazarlarında aynı oranda ucuzlaması demektir.

ABD'nin bu durumda, aynı oranda yapacağı bir devalüasyon yanında, bir başka önleme başvurması da oldukça kolaydır. Yapacağı şey, devalüasyondan daha büyük oranda, Federal Almanya'da üretilen buzdolaplarına gümrük vergisi koyması, gümrük duvarlarıyla ve «kota» yasaklarıyla Alman buzdolaplarının ABD pazarlarına girmesini engellemesidir.

TÜRKİYE AÇISINDAN DURUM NEDİR?

Türkiye, yüzde 34.6 oranında bir devalüasyon yaptı. Bu uygulama, yukarıdaki kuramsal iddianın aksine, Türk parası dış ticarette kullanılmayan bir para türü olduğundan, ne Türkiye'nin dışalım mallarının fiyatlarını artıracak ve ne de dışsatım dışsatım mallarının fiyatlarını ucuzlatacaktır.

CHP ağırlıklı Hükümet'in yaptığı son devalüasyonun, dışsatımı artırma ve dışalımı sınırlama isteğine yetmeyeceğini kavrayabilmek için, konuyu somut bir biçime indirgemek gerekmektedir. Gerek mal ve gerekse hizmet alışverişinde, dış ticaret açısından, bu ilişkilerde Türk parası geçerli olmadığına göre, konuya geçer akçe «Yabancı para» açısından yaklaşmak gerekir.

Diyelim ki, Türkiye tütün satan ve buna karşılık dışarıdan traktör satın alan bir ülkedir. Belli bir tarihte, Türkiye dışarıya bir kilo tütünü 2 dolardan satmakta ve bir traktörü de onbin dolardan satınalmaktadır. Türkiye, yüzde 34.6 oranında bir devalüasyon yapmakla, dolar açısından, ne sattığı tütünün fiyatında bir ucuzlama olur ve ne de satınaldığı traktörün fiyatında bir artış.

Çünkü, devalüasyon dışında başka şeylerin değişmezliği veri iken, yapılan devalüasyon gününde ve sonrası günlerde de, yine 1 kilo tütünün fiyatı 2 dolar ve 1 traktörün fiyatı onbin dolar olacaktır. Bu nedenle de, bir devalüasyon, son yıllarda iyice büyüyen dış ticaret açıklarına ve buna koşut olarak ödemeler dengesi açıklarına, kesinlikle bir çözüm getiremez.

O HALDE NİÇİN DEVALÜASYON?

IMF'nin dayatmasıyla yapılan, yüzde 34.6 oranındaki devalüyasyonun ne anlama geldiğini kavrayabilmek için, soruna yalnızca yabancı para türünden bakmak yetmez. Devalüasyonun sınıfsal özünü ve sonuçlarını görebilmek için, soruna hem Türk parası açısından yaklaşmak, hem de devalüasyonu IMF reçetesinden çıkan öteki ekonomik önlemlerle birlikte değerlendirmek gerekmektedir.

Önce, IMF'nin reçetesinden çıkanları bir anımsayalım. Ve IMF'nin isteklerinin yerine getiriliş biçim ve yöntemlerini, belli bir zaman kesitinde değil, belli bir süreç içinde değerlendirmek gerekir.

IMF, ücretlerin ve maaşların dondurulmasını, tarımsal ürünlerin taban fiyatlarının düşük tutulmasını, tüketimin kısılmasını, yüksek boyutlu bir devalüasyon yapılmasını, temel maddelerin fiyatlarının artırılmasını ve kalkınma hızı büyüklüklerinin düşürülmesini istemekteydi... «Ekonomik önlemler» adı altında yapılması istenen bu operasyonların sınıfsal özü, tek tümceyle, emekçi yığınların gelir düzeylerinin göreli geriletilmesi, yani bunalımların tüm yükünün bu sınıf ve katmanların sırtına yüklenmesinden başka birşey değildir.

Nitekim, bu doğrultudaki uygulamalara MC Hükümetleri döneminde başlandı ve CHP ağırlıklı Hükümet döneminde devam edildi... Böylece, IMF'nin istekleri, bu süreç içerisinde değişik operasyonlarla karşılandı ve son çözümlemede, 1977 ve 1978 yıllarında, bir yandan yatırım, üretim ve kalkınma hızı büyüklükleri «sıfır» noktasına indirilirken; öte yandan da, emekçi yığınların gelir düzeyleri geriletildi...

Son yapılan devalüasyon da, bu yönde atılmış yeni ve güçlü bir adımdır ve sonuçta, emekçilerin gelirlerini daha da geriletmeye yönelik bir davranıştır...

Yeni devalüasyonla, dışalımcılar, I dolarlık petrol ve gübreye 26.5 lira yerine 35 lira ve öteki dışalımlarda da, 26.5 lira yerine 47 lira ödeyeceklerdir.

Demek ki, olaya Türk parası açısından baktığımızda, Türkiye'nin dışalım mallarının fiyatları, yüzde 40 oranında pahalılaştırılmış olmaktadır. Şimdi sorun, bu pahalılaşmanın bedelini kimlerin ödeyeceğidir.

Bu sorunun yanıtını vermek de, fazla zor olmayacaktır. Türkiye'nin dışalım mallarının fiyatlarının artması, kaçınılmaz olarak, iç pazardaki ürünlerin fiyatlarına yansıyacak, bu pahalılaşmanın faturasını tüketici yığınlar, yani işçiler, memurlar, köylüler, öğretmenler, esnaf ve zanaatkârlar, teknik elemanlar ödeyecektir

CHP ağırlıklı Hükümet'in, devalüasyon kararıyla birlikte, petrol ürünlerine, demir-çeliğe ve tekel maddelerine yaptığı zamlar, dışalım ürünlerinin artan fiyatlarının, halka yansıtılmasının ilk örneklerini oluşturmaktadır.

Olaya dışsatım açısından baktığımızda, şöyle bir durum ortaya çıkmaktadır: Son devalüasyondan sonra, dışsatımcılara, tarım ürünlerinde 1 dolara 26.5 lira yerine 35 lira ve sanayi ürünlerinde de 26.5 lira yerine 47 lira ödenecektir.

Bunun anlamı, sanayicilerin gelirlerinin büyük oranda artırılması demektir. Sözgelimi, bir tekstilci 1 metre kumaşı, yurt dışına 1 dolara satıyorsa, devalüasyondan sonra yine 1 dolara satabilecek ve yabancı para açısından bir değişiklik olmayacaktır. Ne var ki, aynı tekstilci, 1 metre kumaştan elde ettiği 1 dolar karşılığında 26.5 lira alırken, devalüaşyondan sonra 47 lira alacak ve böylece, sanayicilerin kâr oranları artırılmış olacaktır.

Yapılan bu devalüasyonla, CHP ağırlıklı Hükümet, büyük sanayicilerin milyarlarına yeni yeni milyarlar katarken, tarım üreticilerine ağır bir darbe indirmiştir. Bir kere, sanayi ürünlerinin dışsatımında, 1 dolara 47 lira fiyat biçen CHP ağırlıklı Hükümet, tarım ürünlerinin dışsatımında 1 dolara 35 lira vermekle, «IMF'nin köylülerin gelirlerini geriletin» biçimindeki buyruğuna da «evet» demiş olmaktadır.

Kaldı ki, tarımsal ürünlerin dışsatımından elde edilen 1 doların fiyatının 26.5 liradan 35 liraya yükseltilmesi bile köylüyü hiç ilgilendirmemekte, aradaki farkı dışsatımcılarla devlet alıp götürmektedir. Çünkü, Türkiye'de tarımsal ürünlerin dışsatımını köylüler değil, devlet ve büyük parababaları yapabilmektedir.

dünyadan

Salt—2 ve Detant

18 Haziran 1979 tarihinde SBKP Genel Sekreteri ve Yüksek Şura Prezidyumu Başkanı Leonid Brejnev ile ABD Başkanı Carter Viyana'da SALT-2 anlaşmasını imzaladılar. Barışın dünyada kalıcı kılınması yolundaki bu adım, dünya barış güçleri, dünya işçi sınıfı hareketi, Komünist Partileri ve Türkiye İşçi sınıfının politik örgütü tarafından coşkuyla selamlandı.

ABD Senatosunun anlaşmayı onaylaması durumunda, SALT-2, yalnızca silahsızlanma yolunda değil, aynı zamanda farklı zamanda farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde yanayana yaşamaları ve uluslararası ilişkilerde tehdit ve kuvvet kullanımı yerine yumuşamanın egemenliğinin sürmesi açısından yeni olanaklar getirecek.

Emperyalizm, onun işbirlikçileri ve bu arada bazı «ilerici» geçinenler, SALT-2 anlaşmasını bir uzlaşma olarak nitelendiriyorlar. Bir anlaşma imzalamak için taraflar bazı koşullar ileri sürerler, bu koşulları yerine getirmek için görüşmelerde ve girişimlerde bulunurlar; bu doğrudur. Ancak SALT anlaşmasını emperyalizmle uzlaşma olarak nitelendirmek, silahsızlanma ve yumuşamayı karalamaya çalışmakla eş anlamlıdır.

SALT-2, silahsızlanma yolunda önemli bir adımdır. Dünya barış güçleri, işçi sınıfı hareketi bunu biliyor. Ama dünya komünist hareketinin önüne koyduğu görev, SALT-II ile bitmiyor. Hedef SALT-3'e varmak, yani **genel ve tam silahsızlanmanın** hayata geçirilmesi için çalışmak, uluslararası ilişkilerde egemen kılınan politik yumuşamanın mutlaka askersel yumuşama ile tamamlanmasını sağlamaktır.

Günümüz dünyasında politik yumuşamanın sürmesi, askersel yumuşama ile tamamlanması politikasının karşısına konacak bir başka almaşık bulunmamaktadır. Bugün yeryüzündeki silah ve bombaların korkunç miktarı, en küçük bir çatışmanın bile bir termonükleer felakete yol açabilecek boyutlara varmış olması, başka bir yönteme başvurma olanağını tamamen ortadan kaldırmıştır. Bir toplumda, bir ülkede işçi sınıfının politik öncüsünün tüm toplumun kurtuluşu için hedef göstermesi gibi, dünya komünist hareketi de dünya halklarının kurtuluşu, insanlığın devamı için ve «hayat» adına, barış, silahsızlanma, politik ve askersel yumuşama hedeflerini göstermektedir.

Marx 1869 yılında ABD ile İngiltere arasında bir savaşın çıkması olasılığının belirmesi üzerine Amerikan işçi sınıfına gönderdiği mesajda, dünya proletaryasına şöyle sesleniyordu: **«Size, eşsiz bir görev, dünyaya, işçi sınıfının tarih sahnesine artık bağımlı bir sürü olarak değil, efendileri olmak isteyenler savaş çığlıkları atarken, sorumluluklarının bilincinde olan ve barışı emredebilen bağımsız bir güç olarak çıktığını kanıtlamak görevi düşüyor».**

Dünya barış güçleri, dünya komünist hareketi ve Türkiye işçi sınıfı, Marx'ın, Engels'in ve Lenin'in koydukları barış görevine, günümüz dünya koşullarında, insanlık adına bir kat daha önem veriyor. Önce silahların kısıtlanması, sonra genel silahsızlanma ve barışın kalıcı kılınması... Bunlar değil midir dünyanın en ileri, insandan ve hayattan yana güçlerinin hedefi?

İşte SALT-2 anlaşması, bu açıdan ele alınmalı, bu açıdan yorumlanmalı, bu nedenle selamlanmalıdır. Ve selamlanması gereken yalnızca SALT-2 anlaşması değil, onun gerçekleşmesi için ardıcıl savaşım veren dünya komünist hareketi SBKP, dünya barış hareketi ve tüm barışsever insanlıktır.

Nikaragua'da sonucu ulusal demokratik güçlerin birliği belirleyecek

NİKARAGUA'da, 40 yıllık Somoza diktatörlüğü çöktü çöküyor. Tüm ülke halkı, ülkenin tüm güçleri Somoza iktidarına karşı savaşım veriyor. Nikaragua kurtuluşun eşiğinde. Ama ne can, ne kan bahasına... Ve karşıda sadece Somoza diktatörlüğü değil, ABD emperyalizmi var.

45 YILLIK BİR DİKTATÖRLÜK

Önce İspanya'nın sömürgesi olan, 1923'de Orta Amerika Federasyonu'na katılan, 1938'de Federasyondan ayrılarak bağımsız bir ülke olan Nikaragua'yı, 1912 yılında ABD askeri birliklerini göndererek işgal etti. **Bugünkü Sandinist Cephe**'ye adını veren General **Augusto Cesar Sandino**'nun önderliğinde, 1927 yılında ABD işgaline karşı bağımsızlık savaşı başlatıldı. ABD askerleri püskürtüldü, ama 1934 yılında bugünkü diktatörün babası, ABD'nin Nikaragua büyük elçisiyle işbirliği yaparak bir darbe düzenledi, önce Sandino'yu öldürttü sonra iktidara el koydu. O dönemlerde Roosvelt şöyle diyordu: **«Somoza bir o... çocuğudur, ama bizim o... çocuğumuzdur»** Bir suikastte öldürülen ilk diktatörün yerine oğlu geçti, 1972'de de onun yerini şimdiki diktatör Anastasio Somoza Debayle aldı. Bu 45 yıllık iktidar boyunca Somoza ailesi ülkenin en büyük mülk sahibi haline geldi. Ülke topraklarının yarısını, ülke ekonomisinin yüzde 90'ını denetlemeye başladı. Halen Somoza ailesinin çevresinde, büyük ticaret ve sanayi burjuvazisinin ve latifundistlerin (büyük toprak sahipleri) temsilcisi dokuz aileden ve Ulusal Muhafızların en yüksek rütbelilerinden oluşan dar bir grup bulunmaktadır. Bu dar grup, Nikaragua burjuvazisinin de ancak beşte biridir. Burjuvazinin diğer kesimleri, bu bir avuç işbirlikçinin ekonomik ve siyasal baskıları altında ezilmekte, Somoza'ya karşı muhalefetlerinin temelini de bu oluşturmaktadır. Bunlar, Somoza'nın değiştirilmesi ve düzenin korunması yolunmaki ABD planının da baş destekçileridir.

Yoksul Nikaragua halkı büyük bir baskı altında bulunmaktadır. Yaygın sefalet, yoksulluk ve baskı, sık sık ayaklanmalara neden olmakta, bu ayaklanmalar kanla bastırılmaktadır. 1977 köylü ayaklanmasında üç bin kadar köylünün öldürüldüğü bilinmektedir. Katliam, bu ayaklanmayı izleyen dönemde de bütün vahşetiyle sürmüştür.

1978 HAREKETİ VE SİYASAL KANATLAR

Somoza, 10 Ocak 1978'de muhafazakâr bir muhalefet gazetesi olan La Prensa'nın başyazarı ve Demokratik Kurtuluş Birliği (UDEL) lideri Chamorro'yu öldürttü. Bu, günümüzde bir iç savaşa dönüşen büyük ayaklanmanın başlangıcı, bardağı taşıran son damla oldu. **UDEL** Genel grev çağrısı yaptı, aynı anda kırsal kesimlerde gerilla hareketi hızlandı. O dönemde Nikaragua'da belli başlı dört politik muhalefet hareketi vardı: **Muhafazakâr Parti, Somoza'ya karşı olan sermaye kesimlerinin örgütü, Ulusal Demokratik Hareket,** içinde Nikaragua Sosyalist Partisi adını taşıyan Komünist Partisinden, Muhafazakâr Ulusal Eylem partisine kadar sekiz partiyi, ülkenin belli başlı iki sendika Konfederasyonu CGT ve CTN'i de barındıran **Demokratik Kurtuluş Birliği (UDEL)**, 1961'de kurulmuş ve 1970'den beri silahlı eylem yürüten **Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN)**. Bu son hareket 1979 Nisan'ında birleşik liderliğini oluşturmadan önce 18 gerilla grubu ve üç ana cepheyi içeriyordu.

1978 baharının hareketli or-

NİKARAGUA

YÜZÖLÇÜMÜ: 148 bin km²
NÜFUS: 2.300 000 (yüzde 69 melez, yüzde 17 Avrupa kökenli, yüzde 9 Afrikalı zenci, yüzde 5 Latin Amerikalı)
BAŞKENT: Managua
RESMİL DİL: İspanyolca
SOMOZA - ABD İŞBİRLİĞİ: Somoza klanı, ABD' den 44 yıl içinde 1 milyar dolar yardım aldı
SOMOZA'NIN MAL VARLIĞI: İşlenebilen toprakların yarısı, 346 işletme
DIŞ BORÇ MİKTARI: 766 milyon dolar
OKUMA YAZMA BİLMEYENLERİN ORANI: yüzde 65
ORTALAMA YAŞAMA SÜRESİ :35 yaş
EKONOMİK DURUM: Geri tarım ülkesi. Altın, gümüş, nikel, civa, kurşun ve linyit yatakları var. ABD tekelleri ekonomide etkin. Kişi başına ulusal gelir bakımından dünyada en son sıralarda yer alır.

tamında, çeşitli olaylar vesilesiyle, bu hareketler arasında geçici eylem birlikleri sıklaşırken, sandinist gerillalar da eylemlerini yoğunlaştırıyorlardı. 22 Ağustos 1978'de, o zamanlar dünyada çok yankı yapmış olan Ulusal Saray Baskını yapıldı. 25 kişilik bir sandinist gerilla grubu, bir toplantı sırasında Meclis'i bastı ve 500 milletvekili ile pekçok bakanı teslim aldı. Somoza, gerillaların isteklerine boyun eğdi. Eylül 1978, büyük ayaklanmalarla başladı. Özellikle Masaya ken tinde Somoza'nın Ulusal Mu hafızları ile gerillalar arasında kanlı çarpışmalar yaygınlaştı. Büyük Eylül ayaklanması sırasında, FSLN dahil tüm muhalefet gruplarını bir leştiren Geniş Muhalefet Cephesi (FAO) kuruldu. Bunun ardından Somoza'ya karşı güçler büyük ilerlemeler elde ettiler. Buna karşılık Somoza sıkıyönetim ilan etti, tüm gazeteleri kapattırdı. Somoza güçleri uçaklar ve tanklarla harekete geçtiler. ABD, Guatemala ve Hondur as'tan paralı askerler getirildi. Ancak ayaklanma bir türlü önlenemiyordu.

Eylül ortalarında FSLN, Somoza'ya karşı güçlerin bir geçici hükümet kurmalarını önerdi. Bunun üzerine ABD, Somoza'yı değiştirme ana rejimi koruma planını uygulamaya koymak istedi. Ülkeye büyük yardımlar yapıldı. IMF Nikaragua'ya 65 mil yon dolar kredi açtı, emper yalizmin çeşitli mali kuruluşlarından aynı oranda yar dımlar akmaya başladı.

ULUSAL YURTSEVER CEPHE'YE DOĞRU

ABD, Somoza'yı değiştirme planını geliştirmiş, büyük ser mayenin güdümünde bir hükümet kurulabilmesini gündeme getirmiş, bunun için çalışmaktaydı. Tüm muhalefeti kapsayan geniş Muhalefet Cephesi (FAO) bir yandan, bu konuda görüşmeleri kabul etti ama öte yandan geçici yer alan Sandinis Cephe (FSLN) bu uzlaşma görüşmelerini reddetmiş, geçici hükümet önermişti. İkili durum bundan ileri geliyordu Somoza, FAO'nun uzlaşma önerilerine verdiği cevapta, çekilmeyeceğini bildir di. Bu defa FAO ilkelerini reddederek çok daha geri uzlaşma formülleri önerdi. Bunun üzerine sandinistler cepheden çekildiler. Gelişmeler burjuvazinin kendi içinde de çatlaklara yol açtı.

Bu sırada, FAO içinde bulunan, ancak FAO'nun uzlaşmacı tavırlarından sonra sandinistlerle birlikte cepheden çekilen, bir kısım aydın, rahip ve burjuvalardan oluşan **12'ler grubu** gerçek bir **Yurtsever Cephe** kurulması çağrısını yapıyordu. Aynı dönemde FAO liderleri yeni uzlaşmalar peşindeydiler. Bu uzlaşmacı tutum FAO'yu par çaladı. Esas büyük kanat, oluşmakta ve omurgası kurulmakta olan **Yurtsever Cephe** ile eylem birliğine geçti.

Ulusal Yurtsever Cephe, Ocak 1979'da oluşturuldu ve «Birlik hükümetinin iktidara gelmesi için diktatörlüğe karşı verilen savaşımın güçlendirilmesi» çağrısında bulundu. Her türlü uzlaşma ve dış müdahaleyi reddetti. Kurulan yeni cephe'ye önce Birleşik Halk Hareketi, Sosyal Hris tiyan Halk Partisi, Bağımsız Liberal Parti, 12'ler grubu, İşçi Cephesi, Nikaragua İşçileri Konfederasyonu ve Managua Radyo muhabirleri Birliği katıldı.

FAO artık dağılmış, ABD'nin uzlaştırma ve Somoza'yı bu yolla devirme planları başarıya ulaşamamış ve Yurtsever Cephe'nin oluşması sürecinde, halk direnişi yeniden yükselmişti. Ama Somoza da kendi planlarını hazırlıyordu. Önce Nikaragua, El Salvador, Guatemala ve Honduras hükümetleri arasında gizli toplantılar yapılarak, bölgedeki ayaklanmalara kar şı ortak hareket etmek üzere anlaşmaya varıldı. Ulusal Yurtsever Cephe, bu olaylar karşısında, halkı bir darbeye veya dış müdahaleye karşı uyararak Somoza'nın biran önce devrilmesi için çağrı yaptı. Gösteriler, ayaklanmalar yeniden yükseldi. Güney'de, Kosta Rika sınırındaki Rivas ve San Juan evaletlerindeki büyük topraklar gerillaların ellerine geçerek Somoza'ya ait geniş topraklar köylülere dağıtılmaya başlandı.

Somoza, öte yandan Amerika'ya bir temsilci göndererek ABD'nin referandumun önüne geçmesini istedi. Aldığı cevap kesindi: Nikaragua'yı kaybetmek istemeyen ABD Somoza'nın ülkeden ayrılmasını istiyordu. Somoza'nın temsilcisinin ABD'yi, sadık adamı Somoza'yı yalnız bırakmakla suçlaması ve 1954'te Guatemala devlet başkanı Arbenz'in devrilmesi ve 1961'de de Küba Domuzlar Körfezi çıkarması için Nikaragua'yı üs olarak kullanmış olduğunu basın karşısında hatırlatması da para etmedi.

Bunları izleyen günlerde Managua, Masaya, Leon, Jinotepe sert çarpışmalara sahne oldu.

CEPHE GÜÇLENİYOR VE SON SALDIRI

FSLN, Nisan ayı içinde, cephede yeralan örgütlerin birleşik liderlik altında toplanması için bir çağrı yayınladı. İki hafta sonra bu birliğin sağlandığını açıklayan ikinci bir ortak bildiri yayınlandı. Nisan ayının sonlarına doğru ise FSLN'nin programı yayınlandı. FSLN, programda diktatörün yerine geçecek olan tek alternatifin Ulusal Yurtsever Cephe olduğunu belirterek programının geçici hükümet, ulusal kuruculuk programı, ulusal ordu, bağlantısız dış politika ve kamulaştırmalarla ilgili maddelerden oluşan içeriğini açıkladı.

Nisan ve Mayıs aylarında artık örgütlü bir direnişin yükseldiği görüldü. «Radyo Sandino» gizli olarak yayına başladı. Kuzeyde dört eyalette Sandinist gerillalar faaliyetlerini yoğunlaştırdılar. Estelí kentinde sivil halkın aktif katılımı ile ayaklanma başladı. Çarpışmalar sonunda sokaklar cesetlerle doldu. Gerillaların askeri olanakları artmış düşürülen uçakların sayısı yükselmişti. Ulusal Muhafızların silahları etkisiz kal maya başlamıştı. Kentlerdeki sivil halkın ayaklanmaya katılımında açık bir artış vardı. Bu arada Somoza bir «paskalya tatili» için Amerika'ya gitti ve bir hafta sonra geri döndü. Ardından, Nikaragua'ya İsrail üzerinden yapılan silah sevki arttı.

Ancak direniş artık örgütlülük düzeyini çok yükseltmişti. Ulusal Muhafızların kırımları direnişi kırmak yerine daha çok kamçılıyordu. Sonunda, Ulusal Yurtsever Cephe 4 Haziran'da ülkede genel grev çağrısında bulundu ve gerilla birlikleri aynı gün «son taarruza» geçtiler.

«Son taarruz» sürüyor! Somoza'nın sonu artık yaklaştı. Bu sonuca vardıran ise, Nikaragua'da Somoza'yı karşı güçlerin, ulusal demokratik güçlerin birliği oldu. Zafer de, bu birlikten doğacak.

MEİR VİLNER'E KARL-MARX NIŞANI VERİLDİ

İsrail Komünist Partisi Genel Sekreteri, Meir Vilner'e 60. yaşgününde Alman Sosyalist Birlik Partisi Genel Sekreteri Erich Honecker tarafından Karl Marx nişanı verildi. Vilner, İsrail işçi sınıfının savaşımındaki kararlılığı, Orta-doğu'da kalıcı ve adil bir barışın egemen kılınması ve uluslararası komünist ve işçi hareketi içindeki çalışmalarından dolayı bu nişanla ödüllendirildi.

●

BREJNEV AVUSTURYA KP MERKEZİNİ ZİYARET ETTİ

SBKP Genel Sekreteri ve Yüksek Şura Prezidyumu Başkanı Leonid Brejnev, SALT-II anlaşmasını imzalamak üzere bulunduğu Viyana'daki Avusturya KP merkezini ziyaret etti. Avusturya Komünist Partisi Genel Sekreteri Franz Muhri ile Brejnev arasında yapılan görüşmelerden sonra yayınlanan bildiride, SALT-II'nin önemi, silahsızlanmanın acilliği, iki kardeş partinin barış ve yumuşama işbirliği üzerinde duruldu.

●

BULGARİSTAN - MACARİSTAN PARTİ DELEGASYONLARI BİRARAYA GELDİLER

Macaristan Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Janos Kadar, Bulgaristan KP Genel Sekreteri Todor Jivkov ile Sofyada biraraya geldi. İki ülkenin parti ve hükümet delegasyonları arasında yapılan görüşmelerde, iki parti iki ülke arasındaki işbirliğinin geliştirilmesi kararları alındı.

●

LÜBNAN KP ÜYESİ AHMET HASAN FALANJİSTLER TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ

Lübnan Komünist Partisi Politik Büro üyesi Ahmet Hasan El-Mir El-Eyyübi, faşist falanjistler tarafından vuruldu. Tarblus'ta düzenlenen cenaze törenine Lübnan Komünist Partisi, Filistin Kurtuluş Örgütü, Lübnan'daki Arap ve Sosyalist ülkeler diplomatik temsilcileri ve onbinlerce Lübnanlı katıldı. Falanjistlerin siyonizmle işbirliğinin kınandığı cenaze töreni, Lübnan'da tüm ilerici güçlerin eylem birliğinin pekiştirildiği görkemli bir gösteri oldu.

●

İran Halk Partisi (TUDEH) Genel Sekreteri Nurettin Kiyanuri partisinin Humeyni'nin izlediği politikayı desteklemeyi sürdürdüğünü bildirdi. Kiyanuri Humeyni'nin politikasının antiemperyalist olduğunu ve halkın yaşam düzeyinin yükselmesini amaçladığını açıkladı.

Amerikan emperyalizminin varlığının hala İran'da söz konusu olduğunu belirten Kiyanuri ülkeye son günlerde 135 Amerikan CIA uzmanının girdiğini bunların İran'da görevlerinin cinayet, suikast ve kargaşa çıkartmak olduğunu söyledi.

Kiyanuri İran'ın Amerikan emperyalizmi ile olan ağır koşullu anlaşmalarının da halâ yürürlükte olmasından dolayı duydukları kaygıları da belirterek bunların hemen iptal edilmesini istedi.

bpalandı

İşçi sınıfı harekitinde baş tehlike:
SAĞ OPORTÜNİZM

SAĞ OPORTÜNİZME BİR ÖRNEK

ÜLKEMİZDE ekonomik ve politik bunalım giderek derinleşirken, olağan günler ve sınıf savaşımının olağan koşulları da yavaş yavaş geride kalıyor. Yığınların hoşnutsuzluğunun hızla artması, eskilerinin yanısıra sınıf savaşımının değişen koşullara uygun yeni biçimlerini de giderek gündeme getiriyor.

BAŞ TEHLİKE: SAĞ OPORTÜNİZM

Günümüz işçi hareketinde baş tehlike sağ oportünizmdir. Bu, uluslararası işçi hareketi için olduğu kadar, özellikle son dönemde büyük bir ivme kazanan ülkemiz işçi sınıfı hareketi için de geçerlidir. Sosyal reformizmin, sosyal demokrasi etiketli CHP'nin çeşitli işçi kesimlerinde geçici bir etkinlik kazanmış olması ve bu etkinliğini yığın eyleminin durdurulmasında kullanması, sağ oportünizm tehlikesinin bir yanını oluşturmaktadır. Bu akımın Türk-İş'e ve DİSK'e bağlı birçok sendikayı etkisi altında bulundurması, çeşitli kolları aracılığıyla DİSK'in bugünkü duruma gelmesinde en büyük sorumluluğu taşıması, genel olarak işçi sınıfının en önemli savaşım araçlarından olan sendikaları pasifize etmeye özel bir önem vermesi ve sürekli olarak bu eylemlerini yoğun bir sosyal demagoji ile birlikte yürütmesi bu tehlikenin önemini ortaya koymaktadır.

Legal sosyal akımlara büyük ölçüde egemen olan sağ sapma işçi sınıfı hareketi açısından da başka bir tehlike doğurmaktadır İşçi sınıfı içindeki nicel güçleri önemli olmasa da, işçi sınıfı adına, bilimsel soyalizm adına, hareket etmekte olmaları, sağ oportünizmden kaynaklanan görüşlerini sürekli işçi sınıfının içine taşımaya çatalamaları tehlikenin öteki yanını oluşturmaktadır.

SAĞ OPORTÜNİZM NEDİR?

Sağ tehlikeyi kısaca işçi sınıfını sosyal reformist umutlara bağlama politikası, sınıf uzlaşmacılığı, eylemsizlik, devrim ürkekliği olarak tanımlayabiliriz. Türkiye'de sol adına ortaya çıkan çeşitli akımlar içinde bu görüşler çeşitli ölçülerde savunuluyor, işçi sınıfına pasifizm zehiri akıtılmak isteniyor.

YÜRÜYÜŞ DERGİSİNDE BİR YAZI

Türkiye İşçi Partisi'nin görüşlerini dile getiren **Yürüyüş** dergisinin 218. sayısında yeralan **«Faşizme Karşı Devrimci Politika»** başlıklı yazıda öne sürülen görüşler sağ oportünizmin canlı bir örneğini oluşturuyor. **Yürüyüş** yazarları dergimizde savunulan görüşleri eleştirelim derken, kendi pasifist yüzlerini açığa vuruveriyorlar. Kanımızca yazıda savunulan görüşlerin sergilenmesi, sağ tehlikenin niçin işçi hareketindeki baş tehlike olduğunu yeterince açıklayabilecektir.

Yürüyüş yazarları ülkemizin bir yol ayırımına doğru gittiği tespitine karşı çıkıyorlar. Bunu, «goşist», «iradeci» bir görüş olarak niteliyorlar. **SAVAŞ YOLU**'nda çıkmış yazılara atıfta bulunarak şöyle diyorlar: **«Bugün Türkiye solunda kendisini gösteren bir görüşe göre, ülkemizin önündeki iki seçenek, faşizm ile bir ileri demokratik devrimdir ve Türkiye halkı ya faşizme boyun eğeceği ya da bir ileri demokratik devrimi hemen gerçekleştireceği bir yol ayırımına, bir çatala doğru hızla yaklaşmaktadır.»** Aynı yazının başka bir yerinde ise Yürüyüş yazarı sorunu şu şekilde formüle ediyor: **«Ülkemizin faşizm ile demokratik devrim arasındaki yol ayırımında olduğunu öne süren politik çizginin savunucuları...»** Yürüyüş yazarı yol ayırımı tespitini reddederek şöyle suçluyor: «Bu, tıpkı goşist akımlar gibi kitleleri soyut bir ya faşizm ya devrim ikilemi karşısında hareketsizliğe iterek faşizmin iktidara gelişini bir kader gibi kabullenmelerini istemeye eşittir.»

YOL AYRIMI TESPİTİ VE SIRADAN BİR TAHRİFAT

Herşeyden önce Savaş Yolu'nda savunulan görüşlerle, bunların Yürüyüş'te yansıtılması sırasında ortaya çıkan farklar üzerinde durmakta yarar var. **Savaş Yolu**'nun iki ayrı sayısında bu konuyla ilgili olarak şunlar söylenmiş: **«Türkiye halkının, önünde sonunda faşizm ve ileri demokratik devrim çatalı arasında bulunduğu hergün biraz daha ortaya çıkmaktadır. Ve birgün bu yol ayırımına gelindiğinde, bugün pasifize edilmek istenen yığınların tercihi asla faşizm olmayacaktır.»** (Sayı 11,s.3, Yorum). **Savaş Yolu**'nun 9. sayısında ise aynı yerde şunlar denmiş: **«İşbirlikçi tekelci sermayenin kısa dönemde denemeye çalıştığı yollar seçenekler ne olursa olsun-ki deneyecektir kuşkusuz- Türkiye'nin önünde iki yol vardır: Açık faşizm veya sosyalizme açılan ileri demokratik devrim.»**

Yani kimse Türkiye'nin bugün bir yol ayırımında bulunduğunu ileri demokratik devrimin **hemen** gerçekleştirilebileceğini, «ya faşizm, ya devrim» ikilemi ile **karşı karşıya bulunulduğunu** öne sürmüyor. **Yürüyüş** dergisi böylesi sıradan bir tahrifatla Savaş Yolu'nu goşistlerle aynı paralele düşmekle suçluyor. İdeolojik savaşım bu kadar kolay olmasa gerektir.

Ama işin püf noktası da buradadır. Pasifizm ve oportünizmle, devrimcilik arasındaki ayırım bugün bu noktada yatıyor. Yarınki olası ve pekalâ olanaklı gelişmeleri bugünden görebiliyor muyuz, göremiyor muyuz? Bunun gerektirdiği devrimci savaşımı verebiliyor muyuz, veremiyor muyuz? O eski ayırım, Menşevikler ile Bolşevikler arasındaki ayırım bugün de bu noktada somutlaşıyor.

Yürüyüş yazarı toplumsal gelişme, sınıf savaşımı hep bugünkü gibi sürsün gitsin istiyor. Bunun için de nesnel gelişmeye gözlerini kapıyor. Bizlerin bu gelişmenin yönünü, savaşımın somut hedeflerini gösteren belirlemeyi de bunun için sıradan bir tahrifatla aklınca çürütmeye çalışıyor. Gelecek hakkındaki bilimsel öngörüyü bugünle ilgili bir belirleme imiş gibi göstererek yadsıma yolunu seçiyor.

Türkiye İşçi Sınıfının Politik Örgütü salt ülkenin bir yol ayırımına doğru ilerlediğini söylemiyor, yığınlara bu konuda somut bir hedef de gösteriyor: Devrim diye bir olayın da gündeme gelebileceğini söylüyor. Yığınların gözünü açıyor: **«Ülkeyi çıkmazdan ancak halkın devrimci erkinin, işçi sınıfının ağırlığında ileri demokratik bir hükümetin kurtarabileceğini»** belirtiyor **«işçi sınıfı bu amaca bağlı olarak faşizm tehlikesine karşı duruyor, sınıfsal çıkarları temelinde demokratik hakları savunma savaşımını yürütüyor. Yığınsal ve örgütlü eylem belgisini ileri sürüyor.»** (Savaş Yolu, Sayı 8, s.3, Yorum).

CANALICI NOKTA

Yol ayırımı tespiti ve buna bağlı olarak yığınlara devrimci bir erk hedefini gösterme, böyle bir olasılığı ve olanağı hatırlatma, devrimci savaşımın bugünkü canalıcı noktasıdır. Ülkenin daha bugünden böylesi bir yol ayırımında bulunduğunu öne süren görüşler nasıl bir sol sapma tehlikesi taşıyorsa, yakın denebilecek bir gelecekte böylesi bir ortamın oluşabileceğini görememek de tam bir sağ sapma tehlikesini getirmektedir. Üstelik bu, mevcut düzenin kendine bir çıkış yolu bulabileceğini kabul etmek anlamına geldiği için çok daha tehlikeli bir sapmadır. Çünkü bugün işçi sınıfı ve emekçi halk açısından olduğu kadar, işbirlikçi burjuvazi açısından da tüm ara çözümler geçersizleşmekte, hızla dağılmaktadır. Yukarıda da belirtildiği gibi, işbirlikçi tekelci sermaye faşizmden önce çeşitli seçenekleri deneyecektir. Parlamento içinde ya da dışında çeşitli bileşimler, iktidar biçimleri oluşturmaya çalışacaktır. Ama bunların hiçbiri kalıcı, bunalımı sona erdirici olamaz. Sosyal demokrat yaftalı seçeneğin bile burjuvazi açısından böylesi kısa bir süre içinde paçavra haline gelmesi, bunun en açık kanıtıdır.

Ekonomik ve politik bunalımın boyutlarını kavrayan herkes egemen güçler açısından olağan yöntemlerle bu bunalımdan çıkmanın olanaksız olduğunu görür. Bu da, önünde sonunda faşizme başvurmayı deneyecekleri anlamına gelir. (Faşist tehlikenin varlığını **Yürüyüş** yazarı da kabul ediyor).

YIĞINLARA HEDEF GÖSTERİLMESİ

Yürüyüş yazarı **«Faşizm tehlikesinin önlenmesi için... işçi sınıfı ve emekçi halka, kitlelere somut politik hedefler gösterilebilmeli»** diyor. Evet biz de sizlerin böylesi bir hedef gösterebilmenizi gerçekten istiyoruz. Faşizm tehlikesi böylesi canlıyken, **Yürüyüş** yazarları yığınlara hiçbir hedef gösteremiyorlar. Bizim gösterdiğimiz hedefi ise, devrim ve ileri demokratik bir erk hedefini ise çok uzak buluyorlar. Böylece bugünkü burjuva iktidarına razı olduklarını, burjuva demokrasisi ile hem de bu çarpuk çurpuk biçimiyle, yetinebileceklerini kabul etmiş oluyorlar. Sıradan bir reformizmin savunucuları olup çıkıyorlar. Faşizme karşı getirilen bir seçeneğin eleştirilebilmesi için önce geçerli başka bir seçenek gösterilmelidir. Bu yapılmıyorsa eleştirinin de bir anlamı olmaz.

Gelelim yol ayırımı saptamasından ne anlaşılması gerektiğini, **Yürüyüş** yazarlarının da tahrif edemeyecekleri şekilde anlayacakları bir biçimde biraz daha açmaya.

HALKIN DEVRİMCİ ERKİ: BİR ZORUNLULUK

Türkiye olağan, alışılmış günlerden ayrımlı bir dönem yaşıyor. Ülke sosyo-ekonomik çöküntü içinde. Yığınlardaki hoşnutsuzluk giderek artıyor. Memleket yığınsal patlamalarla ve daha derin politik bunalımlarla yüz yüze gelebilir. Bir kere bunu görmek gerekiyor. İkinci olarak böylesi bir durumda yığınlara çok açık belgilerle gitmek, kime karşı, kiminle birlikte ve ne için savaşıldığını anlatmak gerekir. Yığınlara bugünden, zorunlu ön koşulları bugün için henüz gerçekleşmemiş olan devrim hedefini de göstermek gerekir. Çünkü ülkenin bunalımdan biricik çıkış yolu, ulusal demokratik güçlerden oluşacak bir hükümetin işbaşına gelmesidir. **Bu bir zorunluluktur.** Pratik olarak bugün böylesi bir hükümet henüz gündeme gelmiş değildir.

Ama, ekonomik ve politik bunalımların derinleşmesi (ki derinleşmektedir) **«bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itilen yığınların aktifliğinin belirgin bir biçimde artması»** (ki bunun olanaklı olmadığını kimse ileri süremez) koşularında, güçler oranının ilerici güçlerden yana hızla değişmesi, ulusal demokratik güçlerin büyük çoğunluğunun tek bir cephede birleşmesi olasıdır. Böylesi bir durum hükümet sorununu pratik olarak ulusal demokratik güçlerin gündemine getirecektir. Sorun bunu görebilmek buna uygun davranabilmektir.

Yürüyüş yazarı sözkonusu yazıda bazı doğruları saptıyor. Ama bir sonrası için söyleyecek hiçbir somut şeyi yok. Örneğin **«Bugün Türkiye'de tekelci büyük burjuvazinin faşizme yönelmesi, emekçi kitlelerin genel demokratik, antiemperyalist, antitekelci taleplerinin yükseliş içinde olduğu, ama bunun kitlelerin bağımsız devrimci eylemine yeterince dönüşmediği koşullarda olmaktadır»** deniyor. Ama bu devrimci eylemin yükselmesi için ne gibi görevlerle karşı karşıya bulunduğumuz konusunda somut tek bir söz yok. Çünkü TİP yöneticileri kendilerine böyle bir görev yüklemiyorlar. Başka bir yerde siyasal devrim alternatifinin bugünden yarına ortaya çıkması için gerekli önkoşulları son derece bilimsel olarak sayabiliyorlar. **«Örgütlü birleşik güç yenilmez»** belgisine sahip çıkıyorlar. Ama ne böylesi bir güç oluşması için gerekli çabaları gösteriyor, ne de **Örgütlü birleşik güç yenecektir**, diye bir belginin de kullanılabileceğini görebiliyorlar.

FAŞİZMİ KİM ÖNLEYECEK?

Örneğin şunu diyorlar: **«Faşizm tehlikesinin karşısında demokratik bir iktidar olanağı fiilen ortaya çıkmış olmasa da, bu tehlikenin önlenmesi mümkündür.»** Peki ama böylesi bir olanağın çıkması için savaşım vermek çok daha iyi olmaz mı?

İşte aradaki bu «ince» ayırımı TİP ideologları hiçbir zaman göremiyorlar. Bu körlüğün ardında, «faşizm gelmesin, ama bu düzen de böyle sürsün gitsin, «nasıl olsa» yavaş yavaş düzelir anlayışı yatıyor. Bugün burjuvazinin tüm siyasal temsilcileri yoğun bir bunalım içinde, istikrarsızlık, dağılma, parçalanma süreci egemen. Faşizmi kim önleyecek. Burjuvazinin şu yada bu koluna güvenmiyorsanız, bu sorunun tek yanıtı vardır ve TİP ideologları da hemen bu yanıtı haykıracaklardır: **«İşçi sınıfının öncülüğünde tüm ilerici güçlerin ortak ve yığınsal savaşımı»** Faşizm gerçekten canlı bir tehlikeyse ve gerçekten işçi sınıfıyla ilerici güçlerin bu tehlikeyi önleme olanağına sahip olabileceğine inanıyorsak, aynı güçlerin devrimci demokratik bir erk oluşturma olanağına da sahip olabileceklerine niçin inanmıyoruz? **Yürüyüş yazarı** işçi sınıfının faşizmi önleyebileceğine de inanmıyor. İşin özü budur.

Tarihten örnekler verilmeye çabalanmasın. 1979 Türkiye'sindeyiz. Kapitalist düzen ve işbirlikçi burjuvazinin tüm iktidar seçenekleri ardarda iflas ediyor. Bunalım daha da derinleşecek. Bu koşullarda bir de **Yürüyüş yazarının** önerdiği savaşım «stratejisi»ne bakalım. Şöyle diyor yazarımız: «Bu gereklilik, faşizm tehlikesine karşı mücadelenin, tekelci büyük burjuvaziyi, gerici-faşist güçleri ve onların gizli iktidar odağını ellerindeki mevzilerden söküp atma, işçi sınıfının mevzilerini koruma ve güçlendirme, yeni mevziler kazanma mücadelesi biçiminde geliştirilmesini zorunlu kılmaktadır.»

Yürüyüş yazarı tekelci büyük burjuvazinin, gerici-faşist güçlerin her türlü mevziden söküllüp atılmasından, işçi sınıfının her türlü yeni mevzi kazanmasından yana, ama iktidar hariç! Bu güçlerin bugün asıl ellerinde bulundurdukları mevzi iktidar değil midir? Gerçek iktidar bugün bu güçlerin elinde değil midir? Ve sorun ancak işçi sınıfının ağırlıkta olduğu, halkın devrimci iktidarının kurulmasıyla çözülmüş olmayacak mıdır? Yürüyüş her türlü mevzi için savaşıma

«evet» diyor, ama iktidar ve onun aracı olan devrim için «asla» diyor!

«ARA HEDEFLER İÇİN SAVAŞIM»

Yürüyüş yazarı yazıda daha sonra politikalarını daha da somutluyor. Devrimci politika diyor. **«herşeyden önce yığınlara güncel sorunların çözümünü sağlayacak ara hedefleri göstererek ve onlara bu hedefler için mücadelede önderlik ederek uygulanabilir».** Yalnız **«ara hedefler için mücadele»** ve asla devrim sözünü etmemek-işte tüm sağ oportünist akımların yıllanmış politikası. Ara hedefler için savaşımı kimse reddetmiyor, ama ara hedefleri her seferinde devrime bağlamadıktan sonra, reformistlerden farkımız nerede kalır ki? Sonra **«güncel sorunların çözümünü sağlayacak ara hedefler»** hangileri acaba? Bugün yığınların hangi güncel sorunu, hangi **«ara hedef»**le çözülebilir? İşsizlik mi, pahalılık mı, can güvenliği mi? Hangisi? Sonra bu sizin ünlü ara hedefleriniz hangileri? Yazınızda bunları da saymanız gerekmez miydi?

Yürüyüş çizgisinin yığınların istemleri karşısında, **«örgütlenmek gerekir»**den başka bir çözüm getirmedikleri de bilinmektedir.

Yürüyüş yazarı **«ara hedefler»** için mücadele herşeydir, diyor. Ama Yürüyüş'cüler **«ara hedefler için mücadele»**de de gereğince yer almıyorlar. Çünkü **«ara hedefler»**e ulaşabilmek için de, **yığın eylemi şarttır,** ileri ci güçlerin savaşım birliği şartır. «Günün görevi, yığın eylemini yükseltmektir» Bu sözü bir kez olsun **TİP** yöneticilerinin ağzından duymadık. **Günün görevi, tüm ilerici güçlerin eylem ve cephe birliğini gerçekleştirmektir.»** Bunu da duymadık. Cephe, bu kavram **TİP**'in tek bir belgesinde bile yazılı değildir. Yığın eylemlerinde yer almadan, yığın eylemlerini örgütlemeye çalışmadan, birlik için savaşmadan, hangi ara hedefi gerçekleştirebilirsin ki?

NİÇİN SOSYALİST DEVRİM?

Böylece, **TİP'in «Sosyalist devrim»** diye tutturmasının nedeni de apaçık ortaya çıkmaktadır. İleri demokratik bir devrim gerçekleşmeden soyalist bir devrimin önkoşulları oluşmayacağına göre, **TİP** açısından ülkede hangi gelişimler olursa olsun, ne devrimci bir durum, ne de devrimci bir iktidar için gerekli koşullar oluşmuş olmayacaktır. Bu nedenle her zaman o barışçıl «beşyıllık planlar»la adım adım demokratikleşme, parlamentarizm politikası sürüp gidecek, sosyalist bir devrim ufukta görülmeyeceği için, yığınlara eylemsizlik beklemе önerilebilecektir. **TİP**'in sağ oportünizmi ile sosyalist devrimciliği arasındaki bağda işte budur.

Kısaca özetlersek, **Yürüyüş**'teki yazı, **TİP**'in ideolojik görüşlerinin tam bir ifadesidir. Bu görüş kapitalizmin daha uzunca bir süre kendini yeni koşullara uydurabileceğini, gelişebileceğini varsaymaktadır. Bu görüş yığınların eyleminde birdenbire yükselmelerle ve öznel etkenin hızlı bir gelişmesiyle devrimin yolunun açılabileceğini yadsıyor, uzun bir demokratikleşme dönemi öngörüyor.

GÜNÜMÜZÜN GÖREVİ

Halbuki Türkiye'nin koşullarında çok hızlı değişkiliklerin gerçekleşmesi olasıdır. Bugün ise, ya devrim, ya karşı devrim ikileminin pratik bir sorun olacağı gün gelmiş değildir. **Hem devrim, hem de faşizm olmayan»** geçici bir aşamada bulunuyoruz. Ama bugün, o gün gelmedi diye, bu geçici aşamanın devrimci görevlerini unutanlara, devrimci demek olanaklı değildir.

Türkiye işçi sınıfının politik hareketi durmaksızın birlik çağrısı yapıyor, çünkü kaç kez belirtildiği gibi, **«nicel bakımdan güçleri ne olursa olsun, sosyalist partilerin komünist partisiyle eylem birliğine yönelmeleri, Türkiye'nin politik yüzünü değiştirecek çok önemli gelişmelere yol açacaktır.»**

Demokratik dönüşüm demokratik devrim

TÜRKİYE olağan, alışılmış günlerden ayrımlı bir dönem yaşıyor. Ülke sosyo-ekonomik çöküntü içinde. Yığınlardaki hoşnutsuzluk giderek artıyor. Memleket yığınsal patlamalarla ve daha derin politik bunalımlarla yüzyüze gelebilir. Böylesi bir durumda yığınlara çok açık belgilerle gitmek, kime karşı, kiminle birlikte, ne için savaşıldığını anlatmak gerek.

Böyle bir sorunu tartışmak eylem birliğine engel değildir. Stratejik amaçta anlaşamayan güçlerin, daha bu günden birlikte karşı koyacakları ortak düşmanları var: Ekonomik bunalımın sonuçları, kısıtlanan özgürlükler, faşist tehlike, artan emperyalist baskılar ortada. Bu sorunların her birinin çevresinde eylem birliği olanaklı. Bununla birlikte oportünist görüşlerin çürütülmesi, ideolojik savaş eylem birliğinin olanaklarını genişletir, stratejik amaçları gerçekleştirmeye yönelik cephe birliğini yakınlaştırır.

Ülkemizde komünist olmayan sol akımların ortak yanlarından birisi şu yada bu ülke, ya da ülkeler grubu için geçerli olabilecek stratejileri TKP'nin ülkemiz için öngördüğü stratejiye karşı çıkarma girişimidir. Bu kimi zaman bazı Uzak Asya, Lâtin Amerika ülkelerinin deneyini Türkiye'ye basma kalıp uydurma biçiminde ortaya çıkıyor. Serüvenci küçük burjuva devrimcileri bu saptırmadan anti-Marksist, anti-Leninist konumlarını gizlemekte yararlanıyorlar. Bir başka tutum, gelişmiş kapitalist ülkeler komünist partilerinin kendi ülkeleri için öngördükleri stratejilerin kimi görüşlerini Türkiye koşullarına basma kalıp uydurmaya zorlamaktır. Böylesi girişimler de küçük burjuva reformist görüşlere yarar.

TARİHSEL DENEY - SOMUT DURUM

TİP'in yayınladığı «Demokratikleşme için Plan: 78-82» adlı yapıt devrimci strateji sorunlarını tartışma gündemine yeniden getiriyor.

İşçi sınıfının önündeki ilk devrimci adımın sosyalist devrim olduğunu savunan ve bundan önce bir demokratik devrimi yadsıyan görüş yeniden ileriye sürülüyor. Bu doğru bir görüş müdür?

Tarihsel deney bu görüşü doğrulamıyor. Rusya'da demokratik nitelikli Şubat Devrimini Sosyalist Ekim Devrimi izledi. 2. Dünya Savaşından sonra kurulan Avrupa'daki sosyalist devletlerin çoğunluğu da, faşizme karşı savaş koşullarında bu yolu izlediler. Vietnam ve Küba'da sosyalist devrime bu yoldan gitti. Bu ülkelerin hepsinde demokratik ve sosyalist devrim bir tek, bütünsel devrim sürecinin iki aşamasını oluşturdu.

Türkiye'de emperyalizme bağımlılık ve tekellerin gelişmesi koşullarında temel çelişki, kapital-emek çelişkisi keskinleşiyor. Bunun yanısıra emperyalizm, işbirlikçi tekeller toprak ağalarıyla sertleşiyor. Bu çelişki temel çelişkiyi bir ölçüde perdeliyor. İlk adımda Sosyalist devrimin değil, demokratik bir devrimin koşullarını hazırlıyor. Dünya ölçüsünde olduğu gibi ülkemizde de kapital emek çelişkisinin daha bugünden keskinleşmiş olması çağımızda bu tür demokratik devrimleri biçimlendiren bir özelliktir. Bu durumda demokratik devrim geleneksel çerçevesini aşıyor, sosyalist devrime yaklaşıyor. Proletaryanın hegemonyası yoluyla demokratik devrim kesintisiz sosyalist devrime bağlanır. İki devrim aynı devrimci sürecin iki aşamasını oluşturur.

Gelelim devrimin demokratik aşamasını yadsıyan strateji ye: Gelişmiş kapitalist ülkelerde doğrudan doğruya, aşamasız sosyalist devrim olasılığı tartışılıyor. Ama ülkemizde hiç kimse, sosyalist devrim stratejisini savunanları da Türkiye'nin gelişmiş kapitalist ülkelerin benzeri bir durumda bulunduğunu savunmuyor. En azından kendi içinde tutarlı olabilmek için bu çevrelerin bu çelişkiye bir açıklık getirmesi ger[illegible] Tarihsel deneye u[illegible] meyen bu strateji som[illegible] rumla da çelişiyor.

İleri kapitalist ülkeler için tartışılabilecek bir yolu dolaysız sosyalist devrimi önermek Türkiye'de ileri bir adım mı? Hayır, çünkü kendini dayatan demokrasi görevi karşısında demokratik devrimi yadsımak, bunu yapanları sonunda reformist bir yola girmeye zorlar. Örneğin, TİP Merkez Yürütme Kurulu'nun «Demokratikleşme için plan, 78-82» çalışmasına eklediği sunuş yazısında sosyalist devrim öneriliyor. Öngörülen köklü demokratik adımların hiç değilse bir kısmının burjuva erkler eliyle de uygulanabileceği belirtiliyor. Giderek, demokratikleşme görevinin tümü için de erk sorununun çözülmesinin zorunlu olmadığı ileri sürülüyor. Gerçi, «Sosyalist devrimden önce demokratik hedefleri gerçekleştirmek üzere siyasal iktidarın işçi sınıfı ile birlikte demokratik güçlerin eline geçmesi de mümkündür» diyor, bu yazı. Ama hemen ardından da altını çiziyor: «Partimiz.. bunu demokratikleşme görevinin zorunlu bir koşulu saymamaktadır.»

Önce şunu belirtmek gerek: TİP yöneticileri ilk kez sosyalist devrimden önce, demokratik güçlerin erki ele geçirmesinin de olasılığını kabul ediyor. Bu TİP'in öteden beri savunduğu katıksız sosyalist devrim stratejisinden bir adım ileri, olumlu bir gelişmedir. Ama zorunlu görmese de, böyle bir olasılığı görmek bile bu partiye bu olasılığın gerçekleşmesi için savaşmak zorunluğunu yüklemez mi?

Erkin alınmasının, devrim yolunun olası görüldüğü bir ortamda, «Zorunlu değil» diye bunu küçümsemek, burjuva erki eliyle yapılacak dönüşümlerden medet ummak, yığınlar karşısında bunu vurgulamak alanı burjuvaziye bırakmak değil mi?

DEMOKRASİ - SOSYALİZM

Baştan da belirtildiği gibi, «demokratik devrim» yerine dönüşümler yoluyla demokratikleşme yolunun izlenmesi gelişmiş kapitalist ülkeler için tartışılan bir olasılığı Türkiye'ye basmakalıp uygulamaya kalkışmanın kaçınılmaz sonucudur.

Gelişmiş kapitalist ülkelerdek' kimi komünist partileri anti-tekelci bir aşama öngörüyorlar. Ama onlar, Lenin'in belirttiği gibi dolaysız sosyalist devrim olasılığını da hiç bir şekilde gözden uzak tutmuyorlar.

Türkiye'de birçok benzer ülkelerde olduğu gibi egemen sınıfın elinde, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki olanaklar yok. Ne ileri bir teknik düzeyin olanaklarından yararlanabiliyor, ne de başka ülkeleri sömürmesi söz konusu. Bu durumda gericiliğin de burjuva reformizminin de yığın etkisi maddesel bir temelden çok, üst yapıdaki gerici kurumların etkisine, baskıya ve sosyal demagojiye dayalı oluyor. Burjuvazi devrimci barutunu çoktan tüketti. Ne ondan, demokratik dönüşümler beklemenin, ne de demokratikleşmenin tümünü onun erkine yaptırmanın olanağı gerçekçi değil. Buna karşılık, demokratik dönüşümler, istemler için savaşa atılan yığınların erk sorununun bilincine varmaları başlıca sübjektif etkene bağlı. Yığınlar ancak güncel istemleri uğrundaki savaş içinde erki ele almaya hazırlanabilir.

Türkiye işçi sınıfının politik örgütü ulusun çoğunluğunun ortak istemlerini programında dile getirmiş, bu istemlerin çözülebilmesi sosyalizme giden yolun açılabilmesi için ilk politik amaç olarak ileri demokratik halk devrimini gündeme koymuştur. Bu amaca ulaşabilmek için Ulusal Demokratik Cephe politikasını çizmiştir.

Taktik sorunlarda burjuvazinin faşizme giden en tekelci koluna karşı reformcu koluyla çeşitli düzeylerde seçimlerde bloklaşma, destekleme, darbeye karşı ortak direnme vs.) geçici uzlaşmalara gidilebilir. Ama, ileri demokratik devrimin görevlerini burjuvazinin hangi kolundan olursa olsun beklemek -sözde ne denli sosyalizm denirse densin- demokrasi savaşıyla sosyalizm savaşı arasına aşılmaz bir duvar çekmek olur.

İşçi sınıfı haklarını çiğnetmiyor

Atılan arkadaşları için boykota geçen işçiler «Beton-İş Onurumuz» diyor...

Türkiye'nin dört bir yanından gelen haberler

Balıkesir'de kurulu **Bilcan** ;ı Tuğla Kiremit fabrikasında çalışan işçiler Mayıs sonunda topluca notere giderek sarı Çimse-İş'ten istifa ettiler. ve Beton-İş sendikasına geçtiler. Bilcanlı işçileri «15 yıldır işçileri satan Çimse-İş'i söküp attık. Birliğimiz gücümüz, Beton-İş onurumuz» diyorlar.

Turgutlu'da da Betoya Beton Direk fabrikasında, işçiler işten çıkartılan Beton-İş üyesi 8 arkadaşlarının yeniden işe alınması için üç günlük yemek boykotuna girdiler. İşçiler, ayrıca fabrikada ;oğunluk sendikası durumuna gelen Beton-İş sendikasının işveren tarafından tanınmasını istiyorlar.

Patron öncü işçileri işten atarak sendikal savaşımı baltalamak peşinde. Ancak işçilerin kararlı direnişi patronu dize getirecek güçte görünüyor.

Tekirdağ'da ALFA-MODA işyerinde işverenin yasalara aykırı olarak başlattığı işten çıkarma işlemine karşı Tekstil sendikasının uyguladığı grev, nereleyse üçüncü ayına girecek. Grevi çevredeki tüm demokratik kuruluşlar da destekliyor.

Yenice'de (Zonguldak), Orman emekçileri «haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz» diyorlar. Yenice Orman Kooperatifi ile Orman işletmesi arasında zam konusunda uyuşma sağlanamayınca, Orman kooperatifi emekçileri işbaşı yapmayacaklarını açıkladılar. Metreküp başına verilen zammı yaşam koşullarının ağırlığı karşısında kabul edemeyeceklerini söyleyen Çeltik Orman Kooperatifi Başkanı, direnişin sürebileceğini bildirdi.

Bartın Belediye işçileri ise üç aydan beri süren toplu sözleşme görüşmelerinin sonuçlanmasıyla ücretlerine zam ve yeni haklar aldılar.

Diyarbakır'da, Karayolları 9. Bölge Müdürlüğü'nün 80 muvakkat işçi alacağını açıklamasından sonra, işe girmek için başvuran işsizlik canlarına tak etmiş 400 kişi Bölge Müdürlüğünü işgal ettiler. Beş günlük işgalden sonra işçilerin tümü işe alındı.

Demokratik örgütlerden

İGD Zonguldak şubesinin 15 Haziran'da düzenlediği gerici-şoven eğitimi protesto mitingi, Üniversiteye giriş sınavlarından sonra, Zonguldak'ta yapıldı. Bini aşkın genç, ellerinde Türk Bayrağı ve İGD amblemli kızıl bayraklarla disiplinli bir yürüyüş ve gösteri yaptılar, halk tarafından ilgiyle izlendiler.

Miting alanında, İGD adına Seyfi Yalçın, İlerici Liseler adına Vedat Köktürk konuştular. Konuşmacılar eğitim sistemini eleştirdiler, gençlik üzerindeki baskıları kanadılar. Miting başladığı disiplin, düzen ve coşku içinde sona erdi.

Bursa'da, Bank Sen'in Sümerbank şubesinde yürütmekte olduğu greve baskılar sürüyor. Emniyet Müdürlüğü, hiç bir gerekçe göstermeden «141-142'e Hayır» ve «Faşizme Geçit Yok» pankartlarını grev yerinden kaldırttı ve grevci işçiler üzerindeki baskıları yoğunlaştırdı. Bu baskıları protesto için ortak bir basın açıklaması yapan Maden-İş, Tekstil, Gıda İş, Oleyis, Genel İş, Beton İş, Bursa şubeleri ve İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği, TÜS-DER, İGD İLD, Genç Öncü, SGB, TÖB-DER, DDKD, Bursa Hukukçular Derneği, Marmara Köy Der, Elektrik Mühendisleri Odası, TÜM-DER, Makine Mühendisleri odası, TÜTED Bursa şubeleri, grevdeki Sümerbank emekçileriyle omuz omuza olduklarını bildirdiler.

Tüm Sağlık Personeli (TÜS-DER) Kayseri şubesinin 3. olağan Genel kurulu 9 Haziran günü yapıldı. Kongreye katılan ve bir konuşma yapan TÜS-DER Başkanı Hasan Fehmi Mavi, tüm sağlık personelinin «Full Time» kapsamına alınmasını istedi. Yapılan seçimlerde «Sağlık Personeli Birlik Dayanışması» listesi 170 oy alarak ... kazandı. Seçimlere Yurt ... Devrimci Muhalefet adıyla ... Devrimci Yol ve Halkın Birliği ittifakı 43 oy alabildi.

İGD Bozüyük şubesinin 10 Haziran'da düzenlediği Barış-Dostluk-Dayanışma günü ilgiyle izlendi. Kara Düzen adlı oyunun sergilendiği toplantı coşkuluydu ve Enternasyonal'in söylenmesiyle sona erdi.

Geyve İGD temsilciliği'nin 9 Haziran'da düzenlediği Dayanışma gecesine 300'ün üzerinde katılım oldu. Böyle bir gecenin Geyve'de ilk kez düzenlenmiş olması ilgi yarattı. Geceye çok sayıda köylü genç katıldı, çevre köylerden mesajlar gedi. Şarkılar ve skeçlerle renklenen gece'de çeşitli sloganlar atıldı ve gece Enternasyonal'in söylenmesiyle sona erdi.

İGD Karabük şubesi, önce faşistler tarafından kundaklandıktan ve kurşunlandıktan sonra, 6 Haziran Çarşamba günü Kaymakamlık tarafından 90 gün süreyle kapatıldı. Bu kararı protesto eden şube başkanı Erdal Aslan basına yaptığı açıklamada, ilerici gençlik üzerindeki faşist baskıları, terörü, olaylar karşısında yetkililerin seyirci kaldığını dile getirdi. «İGD'ye baskı sökmez. İGD bu yere kanı canı bahasına gelmiştir. Bizi yoketmek susturmak istiyorsanız gençliği yok etmeniz gerekir», dedi.

İGD Edirne şubesinin 2. olağan Genel Kurulu 2 Haziran'da yapıldı. 400'e yakın konuk ve üyenin katılımıyla, «İkinci Kongre atılım olacak», «Yolumuz İşçi Sınıfının Savaş yoludur» belgileriyle açılan kongre'ye, 50'den fazla sendika ve deokratik örgütten başarı mesajları geldi; Sendika ve demokratik örgüt temsilcisi konuklar konuşmalar yaptılar. Kongre bir dizi karar aldı. Bu kararlar arasında, gençliğin antifaşist eylem birliği yolunda sürdürülen savaşımın yükseltilmesi, ulusal baskı ve ayrıcalıklarla aktif savaşım, Köy emekçileriyle sıcak dayanışmaya geçilmesi, 141 ve 142'nin kaldırılması ve işçi sınıfının partisine özgürlük için aktif savaşım kararları dikkati çekiyordu.

Coşku içinde geçen kongrede

TÖB-DER Şube kongreleri sürüyor

- **TÖB-DER Tonya** (Trabzon) şube kongresini Demokratik Merkeziyetçiler, Birlik Dayanışma ve Halkçı Eğgitimciler'den oluşan ittifak 62 oyla kazandı. Yönetim kuruluna Cemal Kalyoncu, Ahmet İnce, Osman Yeşilbaş, Mehmet Elvan, İbrahim Günaydın, Genel Merkez delegeliğine Ahmet Aktaş seçildi.
- **Gümüşhacıköy** (Amasya) TÖB-DER şubesinde, sağ sosyal demokratların «Devrimci öğretmen» grubunu desteklemesi sonucu, seçimleri Devrimci Öğretmen grubu 54 oyla kazandı. İlk kez ayrı bir liste olarak çıkan Birlik Dayanışma 46 oy aldı.
- **Kepsut** TÖB-DER (Balıkesir) şubesi seçimlerini İlerici Demokratik Birlik grubu 83 oyla kazandı. Birlik Dayanışma
- **Burhaniye ve Savaştepe** TÖB-DER şubelerinin genel kurullarında, yönetimde olan Birlik Dayanışma seçimleri kaybetti. Savaştepe TÖB-DER şubesinde Halkçı Eğitimcilerle «Cepheci» öğretmenlerin ittifakı Birlik dayanışma listesinden 9 oy fazla alarak yönetime geldi. Burhaniye'de ise Birlik Dayanışma listesi 50 oy alırken Sağ Sosyal demokratların listesi 67 oyla seçimleri kazandı.
- **Boyabat** (Sinop) TÖB-DER şube seçimlerini Devrimci Demokratik Birlik grubu 83 oyla kazandı. Birlik Dayanışma listesi burada 65 oy aldı.
- **Bozüyük** (Bilecik) TÖB-DER şubesi kongresini Birlik Dayanışma-Halkçı Eğitimciler ittifakı aldı. Devrimci Öğretmen listesi 50 oy alarak seçimleri kaybetti. Yeni yönetim kurulu Mestan Mercan, Ali Güner, Hüseyin Çırak, Hüseyin Dindar, Muhittin Kocabıyık'dan oluşuyor.

Samsun'da faşist -polis işbirliğinin yeni örnekleri sergileniyor

Samsun'da faşistlerin bir süreden beri estirmek istedikleri terör havasına polis de katılıyor ve zaman zaman faşistlerin eksik bıraktıklarını tamamlıyor.

Bunun son örnekleri geçtiğimiz günlerde yaşandı. 14 Haziran günü komandolar kentte terör havası yaratmak için DİSK, TİP GENÇ-ÖNCÜ binalarına saldırdılar. Binaları tahrip ettiler. Aynı sıralarda bölge bölge baskınlar düzenliyorlardı. Saldırılar TÖB-DER Samsun Dev-Genç ve Tüs-Der binalarına da yöneldi. Bütün bu olaylar sırasında görevli polislerin saldırganlara değil saldırıya uğrayanlara müdahale ettikleri, onları tartakladıkları, hatta alıp götürdükleri görüldü.

Ertesi gün, DEV-LİS'in ÜSS'ye hayır mitingi yapıldı. Miting sırasında polis mitinge saldırdı. Bu saldırı üzerine dağılan mitingten kaçanlar, bu defa da pusu kurmuş faşist komandoların saldırısıyla karşılaştılar. Bu da yetmiyor gibi, polis aynı sıralarda TÖB-DER'e baskın yaptı. Bu baskın sırasında polisin ateş ettiği görüldü. 30 kişi kadar gözaltına alındı. Gözaltına alınanlara Emniyette işkence yapıldı.

Komandolar, yine aynı günlerde Samsun, 19 Mayıs Kütüphanesini basarak Müdürü tehdid ettiler. Kütüphanede ders çalışan ilerici öğrencileri zorla dışarı çıkarmaya kalkıştılar. «Komünistler ders çalışamaz, burası milliyetçi kütüphanedir» dedikleri belirlendi. Olay yerine saatlar sonra gelen polis kimseleri yakalayamadı!

Yer yer polis-komando işbirliği halinde süren terörün, Samsunda sırf Polis eliyle yürütüldüğüne de rastlanıyor. Polis, son zamanlarda, ençok İKD'li kadınlara düşman. Bir süre önce Kadınların Sesi gazetesinin satışı yapılırken İKD Şube Başkanı Fatma Altaylı ve Yönetim Kurulu üyesi Ayşe Kaya'nın oturdukları evin etrafı polis tarafından sarıldı. Ev arandı, ancak hiçbirşey bulunamadı. Aramanın bahanesi bir ihbardı ve bu ilk arama değildi. Evde bulunmayan Fatma Altaylı yerine Özdemir Altay'lı karakola götürüldü. «İfade alıp serbest bırakacağız» denmesine rağmen, bir gece gölaltında tutuldu.

Samsun'da komando - polis işbirliğinin, bunlar ne ilk ne de son örnekleri. Samsun Valisi ise, olaylara seyirci görünümünde...

Lice köylerinde halk komando baskınından dağlara kaçıyor

Askeri komanda birlikleri, Lice'de, son günlerde yine «Mahkûm avı»na çıktılar. Son olarak 14 Haziran günü, sabahın erken saatlerinde Lice'nin Celik köyüne baskın yapan komando birlikleri, hiçbir şey bulamayınca, yol üzerinde tarlada çalışmadan dönen Ayşe Konaklı, Şaile Ceylan, Barika Ay, Şahide Ay, Nefise Ay, Şefika Ay, Aynur Ay, Hediye Ay, Gülnaz Ay ve Hediye Cankul adlı kadınları ve yoldan geçen arabalara salatalık satan 8-10 yaşında Çetin Cankul, Abdullah Cankul, Ziyadin Miral, Mehmet Canbopat, Memduh Miral'i, «suçlu» olarak arabalara yükleyip Diyarbakır'a götürdüler. Olayın Lice'de duyulması ve halkın kabaran tepkisi karşısında «suçlular» serbest bırakıldı. Ancak, bu olaydan sonra Celik köyü halkı evini, hayvanlarını bırakarak köyü terketti.

Cizre'deki olay daha az utanç verici değil

Doğu'da terörün yoğunlaşmasının son örneklerinden biri de Cizre'de yaşandı. Cizre Emniyet Amirliği Başkomiserinin evine bomba atıldığı gerekçesiyle, bekçilerden Şevket İşlek gözaltına alındı. Mardin'de feci şekilde işkenceden geçirilen ve niçin tutuklandığını dahi bilmeyen Bekçiye, zorla, bombanın Emniyet Amirliğinde çalışan 4 ilerici polis tarafından attırıldığı yolunda ifade imzalattırıldı. Halen Bekçi'nin gördüğü işkenceden komaya girdiği ileri sürülüyor. Mardin'de, sıkıyönetimin ilanından beri bu tür işkencelerin ardının arkasının kesilmediği de gelen haberler arasında.

haberler..

yapılan seçimlerde Yeni Yönetim Kuruluna Kadir Özhan Barlas, Ata Erdal, Arslan Halil Ay, Cevdet Yıldıran, İrfan Tunca, Mustafa Yıldırım seçildiler.

İlerici Kadınlar Derneği'nin Genel Merkezi ile 33 şube ve 35 temsilciliğinin kapatılması üzerine, Zonguldak'taki demokratik kitle örgütleri ve sendikalar, İKD ve şubelerinin, Genç Öncü İstanbul şubesi ve diğer demokratik örgütlerin açılması için Başbakan Bülent Ecevit'e telgraf çektiler Bu protes telgrafında İGD, Halkevi, Sosyal İş, Tüm Der, Çağdaş Hukukçular DER, Maden İş, Bank-Sen, Amatör Sporcular Derneği, Demiryolu Cer işçileri, Genel İş Zonguldak temsilcilik veya şubelerinin imzaları var

TÜTED, EMO, KMO, MMO, MO, İMO, ZMO, TEK-DER, TÜR. ZİRAAT DER'nin İzmir şubeleri, Bayındırlık Bakanı Şerafettin ELÇİ'nin hazırladığı «Teknik Personel Tazminat Yasa Tasarısı»nı eksiklerinin giderilmesi için TBMM Dilekçe Karma Komisyonuna başvurdular. Adı geçen örgütler, «Eşit işe eşit ücret» ilkesinin somutlanması; lise ve dengi okullarda teknik eğitim görenlerinin tavan sınırlarının kaldırılması ve yüzde 100'e çıkarılması; oran artışının 3 yılda yüzde 10 değil, her yıl yüzde 5 olması; tazminatın esas maaş dışında vergilendirilmesi; yan ödeme ve ikramiyelerin kaldırılmaması mahrumiyet ve hizmet niteliği tazminatının açıklığa kavuşturulması; fazla mesai sorununun yasa kapsamına alınarak çözümlenmesi taleplerini dile getirdiler.»

İzmir'de toplanan Ege Köyder (Ege Köylüleri Birlik ve Dayanışma Derneği) Genel Yönetim Kurulu toplantısı sonunda Genel Başkan Talip Arslan Yaptığı açıklamada, «TÜSİAD'ın gazete ilanları vererek görünüşte hükümete, esasta ise işçilerin, üreticilerin ve emekçilerin haklarına karşı açıktan açığa başlattığı bu saldırıyı nefretle kınıyoruz. Bu uğurda örgütsel olarak emekçilerin birleşik mücadelesine katılmaya kararlıyız» dedi.

Arslan, asgari ücretin 160 TL. olarak tesbitinin tarım işçileri ile başka alanlarda çalışan işçiler arasında ayırımcılık yapmak olduğunu belirtti Bu haksızlığın giderilmesini asgari ücretin bütün bölgelerdeki tarım işçileri için kağıt üzerinde kalmaktan kurtarılarak gerçekten uygulanmasını istedi.

İKD'nin kapatılması protesto ediliyor

Bartın'da, İlerici Kadınlar Derneği'nin kapatılmasını protesto eden bir grup kadın, Bartın postanesinde kuyruğa girerek Başbakan Ecevit'e protesto telgrafı gönderdi. Telgrafta, İKD'nin kapatılmasının kadınların sesinin kesilmesi anlamına geldiği belirtildi.

Savaş Yolu

Haftalık Gazete

SAHİBİ: OYA BAYDAR

YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ:

ALİ İHSAN ÖZGÜR

İbrahim ARIK

★ YÖNETİM YERİ: 3. Beyler Eminsoy İşhanı K.3 No: 304—Kemeraltı-İZMİR ★ BANKA HESAP NO. Y. Kredi Bankası Çemberlitaş Şb. 1736 53

★ ABONE KOŞULLARI: Yıllık 400 TL, 6 Aylık 2000 TL, 3 Aylık 100 TL. ★ YURTDIŞI ABONE: (YILLIK) F. Almanya 80 DM. Belçika 1360 BF. İngiltere 20 STerlin, Fransa 180 FF. Hollanda 100 Gulden, ABD 50 Dolar, Kanada 60 Kanada Doları, Avustralya 50 Avustralya Doları, İsveç 180 Kron, İsviçre 92 İF ★ İLAN KOŞULLARI: (İç Sayfalar) sütun cm. 50 TL.

★ İÇ DÜZEN Savaş Yolu Teknik Sekreterliği ★ DİZGİ: Doğruluk Mat. Tic. Koll. Şti. ★ BASKI: S.S.Tükell-Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18—İZMİR

★ DAĞITIM: Savaş Yolu Dağıtım Servisi ★

ONBİNLER DEMOKRASİ VE ÖZGÜRLÜK İÇİN YÜRÜDÜ

23 Haziran'da, önce fırtınalı, sonra bunaltıcı sıcak bir günde, İzmit'te kadın, erkek, genç, yaşlı, işçi, köylü, onbinleri aşan bir emekçi seli, emperyalizme, tekellere, faşizme karsı, ekonomik ve demokratik hakları için, özgürlük ve demokrasi için yürüdü.

Orada kadınlar halay çekerken, çocuklar savaşsız ve sömürüsüz bir dünya istemini dile getiriyorlardı. Orada koltuk değnekliler koltuk değneklerini unuttular, orada yaşlılar, yaşlarını unuttular. Sendikalarının örgütlerinin öncülüğünde ilericiler, demokratlar, sosyalistler, komünistler, yığınların suskun kalmayacaklarını, yığınların suskunluğu üzerine hesap kuranların yanıldıklarını bir kez daha dosta, düşmana gösterdiler.

